

"Vă spun că de vor tăcea aceștia, pietrele vor striga." #
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naționalist ortodox
- în duhul NAȚIONAL CREȘTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul II, Nr. 16, DECEMBRIE 2004 Apare la jumătatea lunii 10 000 lei

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

Ideologie Cuceriri, organizații
Actualitate Democrația lui Ilici
Istorie Întregirea României
Reportaj Tâncăbești 2004
Din culisele Legiunii Sunt simist,
dar mă tratez (III)
Carte legionară Frăția de Cruce (III)
Centenar Vasile Marin și Const. Papanace
Semicentenar Eliminarea din Mișcare a
fostului comandant Horia Sima
Diverse Pagini cenzurate
Crăciunul Nașterea Domnului
Crăciun legionar în lagăr
Pagini de vacanță Repere spaniole
Concurs, Poșta redacției

UN TRIBUNAL NEVĂZUT

Mai zilele trecute, cu totul întâmplător, am văzut la B.B.C. un interviu luat unui domn istoric din New York, pe nume *Ioanid* și nu mai știu cum, care printre altele constata - cu durere sau cu plăcere - că antisemitismul poporului român nu este de azi, de ieri, și îl prezenta ca manifestându-se de la 1878, de la Conferința de Pace de la Berlin.

Despre cât de istoric o fi dl. Ioanid nu pot să fac nici o apreciere, lucrările d-sale nefiind de găsit în România, cu toate că este vorbitor de limbă română. Sunt greu de stabilit două lucruri:

- dacă a fi istoric este sinonim cu a fi cercetător pentru stabilirea adevărului istoric, și

- dacă odată stabilit acest adevăr, are prioritate în fața intereselor de trib sau de triburi.

Pentru a avea o bază temeinică, veche și de demult, dl. Ioanid a ales ca punct de plecare anul 1878. Era după Războiul de Independență din 1877 când, așa cum știți, România, atâta cât era, a învins Imperiul Otoman într-un război pierdut de colosul rusesc cu picioarele de lut, și își cerea răsplată vitejiei și sacrificiilor sale, solicitând marilor puteri ale vremii recunoașterea independenței tânărului Regat al României sub sceptrul înțeleptului Rege Carol I.

Recunoașterea independenței noastre a fost condiționată de cancelarul Germaniei, Otto von Bismark, de acceptare pe pământul României a imigrației evreilor în număr nelimitat și cu încetățenirea necondiționată. Care era interesul Germaniei în situația dată vom discuta poate altădată și, oricum, pentru noi era lipsit de importanță.

Putea o Românie de câteva milioane de locuitori să suporte o năvălire străină fără a prevedea consecințele tragice, economice, sociale, culturale etc. etc.? Am zis "consecințe tragice", aoleu, m-am dat de gol că sunt "antisemit"! Ce firmă mi

se putea pune dacă cei ce voiau să năvălească în România erau germanii, sau ungurii, sau bulgarii, sau rușii? Antigerman sau antiungur sau antibulgar sau antirus (aici ați nimerit)!

Dacă în decursul mileniilor de existență a noastră pe acest pământ ne-am apărat cu sabia în mână neamul, credința în Dumnezeu și pământul în care stau înfipte rădăcinile existenței noastre, tuturor li s-a părut normal și tuturor li se pare un lucru nu numai logic, dar și de mare laudă; și iată că de la un moment dat tot ce părea în firea lucrurilor pentru orice popor din lumea aceasta, a devenit o "crimă contra umanității"!!

Trăgând o primă concluzie se poate stabili că în lumea aceasta dreptul de apărare a unui popor are totuși îngrădiri sau, altfel spus, excepțiile confirmă regula - excepția de față.

Dar să coborâm mai departe pe firul istoriei. Sărind peste vreme ajungem la primul Război Mondial.

Sacrificiile României, în oameni și bunuri, întrece la proporție sacrificiile oricărui participant la război.

Vine și Conferința de Pace de la Versailles și bețe în roate: nu se mai respectă angajamentele față de România decât dacă evreii care sunt pe teritoriu și cei care vin în grupuri din Rusia post octombristă sau din Polonia ori de aiurea, sunt naturalizați în masă și necondiționat.

Stai buimăcit și te întrebi: DE CE? De ce vin toți în România, de ce marile puteri europene plus dl. Wilson pres. U.S.A. sunt atât de interesați să îi împământenească la noi, de ce o țară de zeci de ori mai mică decât Statele Unite trebuie să "asimileze" într-o anumită perioadă de timp de zece ori mai mulți imigranți decât o face Congresul American în aceeași perioadă de timp?

(continuare în pag. 2) Nicador Zelea Codreanu

Mă adresez tuturor celor care mai simt românește, celor care nu sunt lași sau meschini, tuturor celor care ne scriu admirativ dar stau deoparte: uitați cuvintele meșteșugite și mincinoase ale cuvântătorilor de profesie care încearcă să vă adoarmă bunul simț și rațiunea! În numele clamatelor "drepturi internaționale ale omului" ni se impun drepturile tuturor aici, în timp ce drepturile românilor sunt încălcate de zeci de ori zilnic, lună de lună și an de an. Sectele și atei au dreptul să ridiculizeze credința noastră strămoșească, străinii să ne cumpere pe nimic, toți au dreptul să ne "modernizeze" după cum cred, să ne învețe câte ceva, inclusiv homosexualitatea.

Dar "Nu poate trăi pe lume o nație dispusă la toate părerile, la toate atitudinile, la toate schimbările și la toate compromisurile." (Corneliu Zelea Codreanu)

Dacă mai puteți vibra când citiți despre faptele de vitejie și înălțare ale istoriei noastre, dacă vă place acest pământ roditor și pitoresc, treziți-vă la realitate: nu mai e mult până când vom deveni doar o pagină în cartea de istorie, asemeni pieilor roșii, asimilați de către "cuceritori" moderni, mai crunți de fapt decât Atila și Genghis-han, pentru că ne rup de cerul și pământul nostru, de strămoșii noștri, ne desnaționalizează treptat, pretinzând însă că o

fac spre binele nostru, că vom găsi aiurea ceea ce avem deja aici, dar nu putem păstra...

Minoritarii sunt susținuți internațional, dar pe români cine să îi susțină? Noi, fraților, și Dumnezeu! Noi trebuie să ne susținem, iar Dumnezeu ne va ajuta DOAR în această măsură, pentru că Dumnezeu nu-ți impune nici măcar binele cu forța! De aceea vă repet cuvintele Căpitanului: "CUCERIȚI, ORGANIZAȚII! Și cât veți putea organiza, peste atât se va întinde puterea voastră!"

Singura realitate de acum, ca și cea de acum șaptezeci de ani, când a luat naștere Mișcarea, este "omul singur" - un intelectual dezamăgit, un țaran izolat, un muncitor dezrădăcinat. Există doar oameni răzleți, răspândiți prin toată țara. În aceasta, de fapt, constă ACTUALA PROBLEMĂ A MIȘCĂRII LEGIONARE: ca toți acești simpatizanți ai noștri să se decidă odată să pună umărul!

Dacă visați la legionari și dacă așteptați să apară ei ca să restabilească dreptatea pentru români, gândiți-vă că ei, copiii și nepoții lor, stau de zeci de ani, singuri, cu fața la dușman, că sunt asemeni unui pârâu năzdrăvan a cărui curgere nu poate fi oprită, dar că fără aportul fiecăruia dintre voi pârâul nu se poate transforma în fluviu maiestuos!

Nicoleta Codrin

(continuare din pag. 1) UN TRIBUNAL NEVĂZUT

Oare ce s-a întâmplat, suntem sălbatici din inima pădurilor ecuatoriale și trebuie să vină cineva să ne civilizeze, s-au descoperit zăcăminte de aur ca în California sau diamante ca în Africa de Sud? Nu știm. Eu cred că s-a constatat că aurul era în inima românului blajin și conciliant și că diamantele erau plaiurile românești inegalabile.

Urmarea se cunoaște: în România interbelică, paradoxal, problema de apărare de la pieire a fost nu a unui grup etnic minoritar, ci al grupului etnic majoritar.

Dacă cineva încearcă să susțină altceva nu văd nici un motiv să acceptăm "de bună voie și nesilit de nimeni" niște minciuni cusute cu ață albă.

Se practică și s-au practicat din totdeauna presiuni asupra guvernelor. Dacă nu s-a putut altfel, cei ce rezistau au fost corupți, șantajați prin împrumuturi la nivel național sau șantajați ca persoane particulare. Altor conducători li s-a băgat pe gât o femeie care să-i transforme (dacă mai era nevoie) în criminali demenți și sadici. După cum mai vedem, pe unii îi calcă mașina, alții în preajma alegerilor cad secerăți de gloanțe și multe altele; și totuși vom vedea că popoarele luptă în continuare pentru ceea ce cred ele că reprezintă binele lor.

Iată că ajungem în preajma celui de al doilea război mondial.

Ca o reacție la pericolul bolșevic - și aici mă refer în primul rând la pericolul intern, organizat prin Internaționala Comunistă finanțată de Moscova, la rândul ei finanțată de unele asociații de bancheri și mari bogătași ai lumii apusene - apar mișcările naționaliste din Europa (și nu numai).

Nu vreau să fac apologia acestor mișcări.

A apărut una curată, motivată, absolut justificată, puternică și creatoare. Aceasta a fost Mișcarea Legionară de până la asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu.

Din păcate, înainte de așa zisul holocaust ea a dispărut de pe firmamentul politic românesc. Să stabilim deci fără nici un dubiu: Mișcarea Legionară nu a fost niciodată implicată de nimeni în ceea ce unele cercuri de interese încearcă să crediteze sub denumirea de "Holocaust în România"!

Am făcut această subliniere pentru a declara pentru că privesc și încerc să deslușesc această problemă nu ca legionar, ci ca un român oarecare; și nu ca un bun român, căci socotesc pe cei ce își însușesc multe vinovății inventate împotriva tuturor dovezilor și împotriva intereselor naționale ca pe niște străini de neamul românesc.

Pe de altă parte, nu mă feresc de a declara că acest articol conține punctul de vedere al Mișcării Legionare din România și din lume. Specific aici că nu vorbesc în numele simiștilor și nici în numele unor legionari care au făcut zeci de ani de pușcărie și nu s-au mai pot detașa de teamă în urma terori și chinurilor îndurate.

Nu cred că este necesar să mă apuc să înșiruiesc din nou suiele de argumente produse de istoricii români și de

personalitățile care au preluat făclia adevărului și au adus argumente suficiente pentru a demonta această încercare de incriminare a poporului român. Aici mă refer, bineînțeles, și la prof. Ion Coja și la a sa "Liga pentru combaterea antiromânismului".

Ceea ce mi se pare inadmisibil este că ni se cere să acceptăm această acuzație - dacă se poate chiar cu oarecare entuziasm. Oare înțelepții din orice timp își pot închipui că impunerea prin forță împrejurarilor a acestui neadevăr este benefică pentru poporul ales? Dacă așa judecă înțelepții este grav, căci înseamnă că au ajuns la convingerea că își pot permite orice. Nu uitați dureroasa zicală românească: "Cu cât mai rău cu atât mai bine"! Oare trezirea resentimentelor face parte dintr-un plan? Să credem în această afirmație? Să credem ce zice Biblia: "Pieirea ta prin tine, Sioane"?

Știm că crimele contra umanității nu se prescriu, dar ne punem întrebarea: Dacă a existat Holocaust în România, de ce nu a fost judecat la timpul potrivit, la fel ca Nürnberg-ul? Cei ce ne acuză, cum vor răspunde la această întrebare? Poate România a stat ascunsă în Argentina sau în Amazonia și acum am fost descoperiți!

Dar în această situație nu ni se face măcar cinstea datorată și celui din urmă om, de a fi judecați? A existat un proces la instanțele internaționale de justiție care ne-a condamnat?

Cine are dreptul de a stabili acest lucru? S-a văzut vreun tribunal care să aibă în compunerea sa numai acuzarea? Unde este judecătorul? Unde este apărătorul? Cine hotărăște, o bandă de foști comuniști care au avut părinții membri ai Partidului Comunist din România? (nota bene: nu "Partidul Comunist Român", ci "Partidul Comunist din România")

Se mai pune o întrebare: De ce inversunarea aceasta împotriva țării noastre?

În timpul războiului, în alte țări europene populația evreiască a avut de suferit mai mult decât la noi. Eu, ca om de pe stradă, mă întreb și mă crucesc: De ce noi?

Să fie oare lucruri ascunse pe care nu le știm, au existat planuri pe care noi le-am zădărnicit?

Dacă da, care sunt acelea, și dacă da, ce vină are poporul român?

Vină colectivă? Unde s-a mai văzut așa ceva?

Sunt prea multe întrebări și dacă nu ni se va da răspuns la toate, dați-ne voie să ne îndoim de temeinicia acestei acuzații și să o respingem cu cea mai mare hotărâre.

Declarăm că vom duce mai departe tactica de supraviețuire a poporului român dintotdeauna: niciodată nu vom ataca pe nimeni dar totdeauna ne vom apăra și atunci când aparent nu va mai fi nici o șansă de izbândă.

În sfârșit, românii au votat din nou

Sentimentul de frustrare este însă mai puternic decât în 1992. România este o țară divizată profund acum din cauza fraudelor electorale. La un pas de ucrainizare. Campania electorală din România a fost cercetată atent în presa internațională. Marile drame cu care se confruntă românii s-au analizat la rece, cu toată detașarea, și s-au evidențiat carențele grave din lumea politică. Nu au scăpat nici detaliile cele

mai picante. Într-o atmosferă fierbinte, în care s-au aruncat tot felul de informații contradictorii, românii s-au edificat și au votat.

Fiindcă au încă o mentalitate paternalistă, românii vor un președinte puternic. Chiar dacă noua Constituție îl privează pe președinte de cele mai importante prerogative. Președintele se pricepe la economie, se ocupă de agricultură, dă alocații și pensii, mărește salariile, prinde hoți și-i trage în teapă, duce țara în Uniunea Europeană și, între două ședințe, se răstește la Ucraina pentru oprirea săpăturilor de pe Canalul Băstroe-Chilia. De aceea, românii au uitat de Constituție și au acordat o mai mare atenție confruntărilor dintre candidații la președinție, decât luptei pentru alegerile parlamentare.

Presa internațională remarcă doar cinci candidați la președinție din cei 12. France Press, Reuters, Associated Press, "The Washington Times", "The Guardian", "Le Figaro", "Nezavisimaya Gazeta" au reținut trăsăturile esențiale, surprinse și în presa românească.

1) Traian Băsescu, liderul Alianței DA, a venit cu un mesaj direct, destul de ardeiat: "Adrian Năstase este un mafiot!"

2) Adrian Năstase, candidatul Partidului Social Democrat, a fost supus tirurilor din toate direcțiile. A preferat un limbaj elitist, dar a și dat pe de lături: "Traian Băsescu este un milocan!"

3) Corneliu Vadim Tudor, președintele Partidului România Mare, nu mai este perceput ca un antisemit, dar tot nu abandonează pamphletul care l-a băgat în politică: "Termin cu hoții în 48 de ore!"

Gheorghy Frunda explica de ce Corneliu Vadim Tudor a luat mai puține voturi decât în anul 2000: "Și-a luat evrei pe lângă el, a primit unguri în partid și așa a pierdut".

Rău era când nu voia să audă de ei, rău este și așa. Cum ar fi mai bine? Să ne amintim de Nastratin Hoge, care și-a făcut cuptor pe roate, ca să-l poată întoarce cum vor trecătorii de pe drum...

4) Pe Marko Bella nu l-au votat nici maghiarii toți din România, după cum arătau sondajele de opinie: "Eu sunt singurul candidat din Transilvania!"

După care a dat-o pe ungurește, încât Corneliu Vadim Tudor a început să-și facă cruce.

5) Mai patetic decât toți, Gigi Becali a dat pe caval o mai veche promisiune: "Jur în fața lui Dumnezeu să fac o Românie ca soarele sfânt de pe cer!" Motiv pentru care Maximilian Katz l-a acuzat de antisemitism!

În replică, stăpânul Stelei l-a trimis pe Katz în Israel. "Cine vrea să facă politica Israelului să plece în Israel". Într-adevăr, nici un cuvânt nu este antisemit acolo.

Sloganul adoptat de Gigi Becali este un cântec, o rugăciune, o poezie sau un jurământ?

În realitate, această frază înălțătoare îi aparține lui Ion Moța. Luptătorul se afla la Majadahonda, pe frontul anticomunist (nu la cârciumă, cum crede Mircea Dinescu). Într-o seară Ion Moța i-a scris lui Corneliu Zelea Codreanu o scrisoare: "Dacă voi muri, Căpitane, să faci din România o țară ca Soarele sfânt de pe cer!"

Fraza a făcut epocă și nimeni nu a avut curajul s-o dezgroape încă până acum. A trebuit să văd un om simplu, cam brutal de spontan în toate reacțiile lui, care vine în fața românilor și spune deschis: "Tatăl meu a făcut parte

dintr-o Mișcare frumoasă..."

Este el omul lui Viorel Hrebenciuc? Al lui Ion Iliescu?

Nu trece mult, și Gigi Becali își cere iertare de la Corneliu Vadim Tudor, după ce se înjuraseră ca la ușa cortului. Vadim i-a primit scuzele.

Era necesar astăzi un mesaj din partea martirului care a creat primul partid politic autentic românesc din istoria noastră? Eu cred că da. Politica reală nu se face cu mituri naționale, dar nu trebuie să le uităm niciodată când intrăm în politică.

Aceste alegeri au relevat apariția a doi oameni realmente valoroși: Gheorghe Ciuhandu și Marian Miluț. Amândoi știu ce înseamnă administrația, economia reală. Și ce dacă? Dacă nu ai haita de hiene în jur, nu ai nici o șansă în politica actuală, pe care unii o numesc democrație. Este la fel ca în fotbalul actual. Un fotbalist ca Pele nu ar mai putea pune piciorul pe minge în fotbalul de astăzi. Atacul în haită este cel mai eficient. Haita are doar un lider informal.

În 14 ani, România și-a distrus industria și agricultura, iar acum vinde institutele de cercetare pentru a le transforma în depozite. George Emil Palade, laureat al Premiului Nobel, împreună cu alți academicieni români, răspândiți în toată lumea, au transmis o scrisoare candidaților în care le reproșează că nu se preocupă de viitorul cercetării științifice din România.

Fără cadouri electorale? Nu!

"Le Monde" avertiza că atmosfera din România "se înveninează pe zi ce trece". Acuzele reciproce de mituire a electoratului au fost frecvente. Uneori, punga de plastic conținea și plicul cu bani pentru pensionarii mai nevoiași.

Pentru unii candidați, declarațiile politice ale unor lideri străini au devenit cecuri în alb. "The Washington Times" reține și acest truc de sorginte fanariotă.

"The Economist" publica la începutul lunii noiembrie că România poate fi condusă doar de o echipă care să aibă continuitate, iar nu de opoziție.

Invitat la emisiunea "Viața în Euro", realizată de Gabriel Klimowicz, liberalul Valeriu Stoica sugera că articolul a fost plătit.

Peste o săptămână, aceeași publicație prestigioasă oferea o altă certitudine: opoziția din România poate conduce țara spre Uniunea Europeană!

Pe data de 5 noiembrie, Gunther Verheugen, Comisarul pentru extinderea Uniunii Europene, promitea că România va încheia negocierile pe data de 24 noiembrie, deci numai cu patru zile înainte de alegerile generale. A doua zi, cancelarul german Gerhard Schroeder spunea același lucru.

Traian Băsescu a ripostat, afirmând că Uniunea Europeană oferă cadouri electorale pentru partidul lui Adrian Năstase. El a amenințat că, dacă va fi președinte, va anula contractele de autostrăzi, oferite de Adrian Năstase, fără licitație.

În consecință, Pierre Moscovici, noul Raportor al Parlamentului European pentru România, a anunțat că negocierile se vor finaliza pe 17 decembrie. "Eu nu dau cecuri în alb", a avertizat Pierre Moscovici.

Mai mult, Wilfried Martens, președintele Partidului Popular European, a afirmat că încheierea negocierilor se va amâna cu trei-patru luni.

Până la urmă, dacă a fost un cadou electoral, acesta i-a fost oferit involuntar lui Traian Băsescu.

În linii mari, Adrian Năstase a înțeles cel mai bine relația cu lumea mare. Înaintea campaniei electorale, s-a dus la Washington, a dat mâna cu Bush care a spus: "Eu voi fi reales președinte și am înțeles că și domnul Adrian Năstase trebuie să câștige alegerile".

Ulterior, Adrian Năstase i-a făcut o vizită lui Vladimir Putin, după care s-a întâlnit cu Gerhard Schroeder. Un amplu reportaj color îl prezintă pe Adrian Năstase cu Dana Năstase pe genunchi în revista "Paris Match", unde a apărut și Mohamed al IV-lea al Marocului.

Armagedhoane de taină

Presa internațională a preluat copios din stenogramele secrete ale Partidului Social-Democrat, care au ajuns în ziarele românești. (continuare în pag. 4)

Viorel Patrichi

Adrian Năstase își certa miniștrii că nu găsesc dosare compromițătoare pentru liderii din opoziție, mai ales pentru Traian Băsescu.

Curtea de Conturi era pusă la colț fiindcă se ocupa de dosarele baronilor locali.

Ghidușile de partid și de stat din România au fost preluate de numeroase ziare americane. "Stenogramele de partid provoacă indignare în România", titra Associated Press. "The Globe and Mail" vorbește despre "intervențiile din procese, intimidarea opoziției și măslirea voturilor în Parlament".

Numeroși procurori au confirmat informațiile din stenograme și au precizat că li s-a impus ca dosarele unor corupți de talie europeană să fie băgate la fișet.

Mesaje subliminale

"Curierul balcanic", o publicație de limbă franceză, face portretele candidaților principali. "Adrian Năstase este delicat, elegant și are un surâs artificial, crispat"; "Traian Băsescu afișează imaginea unui conducător al poporului și pentru popor, este simplu și direct"; "Corneliu Vadim Tudor nu a mai oferit imaginea unui justițiar".

Sondajele de opinie, plătite de o tabără sau alta, au aruncat pe piață informații contradictorii.

Au fost criticate unele televiziuni care au transmis mesaje subliminale prin care se inducea alegătorului că Adrian Năstase este noul președinte. Experții în imagine au avut ca model realegerea lui Francois Mitterrand ca președinte al Franței în 1988. Atunci, chipul lui Mitterrand a fost difuzat de peste 2500 de ori în câteva fracțiuni de secundă la Televiziunea Antena 2. Situația a provocat un imens scandal în Franța, dar Mitterrand se bucura de imunitate prezidențială.

Există și semnale mai directe. Reuters evocă o bătaie între bandele PSD și PNL-PD, înarmate cu băte de baseball și cu gaze lacrimogene, încăierare care ar fi avut loc pe la Buzău. Agenția reține sciziunea majoră dintre satele și orașele României, atât ca nivel de trai, cât și ca atitudine.

Statuie în viață

Era un moment crucial pentru România, mai ales că vor veni mulți bani de la Uniunea Europeană. O adevărată mană cerească pentru unii șpăgari, arată presa internațională. De aceea, miza era foarte mare.

Discret în viața lui intimă, Ion Iliescu este ultimul lider comunist din sud-estul Europei, care pleacă. Dar nu de tot. "El vrea să conducă România din umbră", notează Reuters.

Corupția, plaga României

"România se luptă cu o plagă: corupția", titrează "International Herald Tribune". Tema a fost ca o măciucă în mâinile lui Traian Băsescu și ale lui Corneliu Vadim Tudor. Ziarul îl consideră pe Adrian Năstase "un fost comunist care vrea să fie președinte, dar corupția din timpul guvernării sale este principala problemă a negocierilor României cu Uniunea Europeană".

Presa internațională remarcă eforturile societății civile pentru informarea românilor care trebuie să voteze "un parlament curat, contra corupților".

O analiză glacială din "La Nouvelle Alternative" arată că "integrarea europeană a României a fost încetinită din cauza unei elite hrăpărețe". Aceste elite hrăpărețe au distrus satul românesc tradițional și fură fondurile europene.

Din nou apare aceeași întrebare care ar trebui să ne dea de gândit: "Cum vor fi folosiți banii europeni?"

România va fi o zonă de incertitudini pentru Uniunea Europeană, "mărul putred care le va strica și pe celelalte", cum avertiza "Le Figaro". Românii își vând copiii, arată un reportaj transmis de Sky News. Caz unic - România are mai multe avorturi decât nașteri, România este "ultima țară din Europa". Televiziunile străine au transmis imagini stranii cu "fepele lui Bombonei" din fața Teatrului Național, imagini care au făcut înconjurul lumii.

Această perspectivă apocaliptică pentru țara noastră are o singură cauză, conform presei occidentale: clasa politică.

Oamenii de afaceri străini din România nu au nici un fel de slăbiciuni pentru șefii noștri de partide. Ei așteaptă de la noul guvern să atace corupția și birocrăția, să lucreze deschis cu investitorii autentici, arată France Press, citându-l pe Gilbert

Wood, președintele Consiliului Investitorilor Străini.

"Le Monde" îi sancționează pe socialiștii europeni, care au anunțat că îl susțin pe Adrian Năstase, dar nu și pe Traian Băsescu, al cărui partid este tot în Internaționala Socialistă. Socialiștii europeni au sancționat partidul lui Băsescu pentru că s-a aliat cu Partidul Liberal, considerat de dreapta.

O casetă pierdută

Caragiale este marele nostru contemporan la porțile Europei. Pe-atunci se purta "scrisoarea pierdută". Dar Agamiță Dandanache era un copil pe lângă dandanăii de azi.

Astăzi, este la modă caseta. Video, dacă se poate!

Traian Băsescu a declarat că 20% din români ar fi homosexuali. Imediat, Adrian Năstase și Mircea Geoană au sărit pe el cu toată vehemența pentru că liderul Alianței DA jignește poporul român. În replică, Traian Băsescu, folosind echivocul care îl caracterizează, a răspuns în doi peri: "Eu am recunoscut, dar și Adrian Năstase trebuie să recunoască".

Zvonul că Nati Meir ar avea o casetă compromițătoare într-o bancă din Israel a făcut ocolul Pământului. Partidul lui Adrian Năstase ar fi oferit două milioane de euro, iar Alianța lui Traian Băsescu ar da patru milioane pentru prețiosul document.

Presa "gay-lor" din Europa îl acuză acum pe Adrian Năstase pentru retorica lui contra homosexualilor. "Traian Băsescu este Satana pe Pământ", țipa Octav Cozmâncă. "Nu putem rezolva problemele naționale cu homosexualii". Așa este.

Nati Meir este un maestru al casetelor înregistrate pe sub masă. El l-a înregistrat pe conaționalul Alexandru Feldman pe când îi cerea să pună o vorbă bună la București pentru niște contracte. În schimb, Feldman îi cerea acolo, o bagatelă: să intervină la Ierusalim pentru alegerea lui ca șef al Comunității Evreiești din România.

Se poartă autodenunțul.

Nati a pus la păstru noua casetă deșuchetă undeva într-o bancă din Ierusalim. O va scoate sau nu, încă nu știm. Mai degrabă o păstrează pentru alt "coledzi". A găsit și explicația pentru care nu arată proba: "eu sunt profund religios și nu vreau să..." L-a fotografiat și pe Adrian Năstase când a venit la el, la Nati acasă, însoțit de Ristea Priboi. Năstase a declarat că nu-l cunoaște pe Nati, iar Nati strigă tare: "Minte!"

Și tot așa...

Modelul ucrainean?

Liderii opoziției au avertizat că partidul lui Adrian Năstase va fraudă alegerile. Chiar dacă Traian Băsescu a precizat că nu va scoate lumea în stradă, unele asemănări cu Ucraina par evidente:

- Leonid Kucima și Ion Iliescu au fost credincioși relației cu Moscova;

- premierul Adrian Năstase a candidat pentru Cotroceni, la fel ca premierul Viktor Ianukovici;

- Adrian Năstase a declarat că Traian Băsescu nu are față de președinte. Viktor Iușcenko, nu mai are față de președinte, după ce a fost otrăvit;

- culoarea predilectă a lui Traian Băsescu este oranjul, la fel ca pentru Iușcenko, iar Adrian Năstase preferă albastrul;

- regimul Kucima a fost acuzat de moartea ziaristului Gheorghe Gongadze, decapitat pentru articolele lui contra guvernului. Iosif Costinaș, un gazetar extrem de incomod din Timișoara, a dispărut în condiții similare și a fost găsit mort după mai multă vreme. Un alt ziarist din Iași a fost condamnat recent pentru calomnie chiar dacă murise de câteva luni.

Tinerii români au fost foarte nemulțumiți. Ei nu vor perpetuarea comuniștilor la putere. Cel puțin așa percepe toată presa mondială. "O campanie murdară, plină de invective, cu multe lovituri sub centură", arată "Le Nouvel Observateur".

Lume rea. Nu pricepe DEMOCRAȚIA LUI ILICI. Au ieșit românii la vot, au optat. Foarte bine. Noi facem ce vrem cu opțiunile lor. Cine spune că fraudarea alegerilor este un atentat la siguranța națională nu se pricepe la politică. Unii au făcut turism electoral, au votat de zeci de ori. Și ce dacă? Nu s-a întâmplat la fel și în 1946?

Mică frescă a zilei de 1 Decembrie 1918

Dintre numeroasele evocări consacrate acestei nemuritoare zile am selecționat câteva din amintirile unor martori oculari:

"Viscolul care bântuise în ajun se liniștise, luându-i locul un soare feeric, cu cer senin, de un puternic albastru, sub care, pe zăpada proaspătă, razele soarelui delectau ochii cu milioanele de diamante strălucitoare. Orașul era pavat cu mii de steaguri tricolore." (Laurențiu Oancea);

"În acest decor ne-am îndreptat spre câmpia cetății, unde s-a adunat atâta lume, că umplea largul orizontului venind ca dintr-un imens izvor." (P. A. Boțian);

"Pe sub poarta cetății curgeau neîncetat coloane de țărani în haine de sărbătoare, cu drapele și pancarte purtând numele satelor, având în frunte pe preoții lor." (Valeriu Boeriu);

"Pe vreme de iarnă grea, cu zăpadă și viscol, au venit din toate părțile românești sutele, miile și sutele de mii, pe jos, călări, cu căruțele și cu trenurile. Am văzut la Alba Iulia căciulile Maramureșului, pălăriile Câmpiei, cușmele Banatului, sumanele Țării Bârsei și ale poienarilor sibieni." (ziarul "Unirea" din decembrie 1918)

Locul de adunare a fost platoul din spatele cetății, în fața actualei catedrale ortodoxe, numit Câmpul lui Horea, la marginile căruia se înalță culmile înzăpezite ale dealurilor Mamutului și Mărtășului. De o parte și de alta a drumului se aflau ostașii Gărzilor Naționale formate în majoritate de moți. "Îmi amintesc de parcă a fost ieri că erau îmbrăcați în sumane de pânură albă și aveau căciuli ca Mihai Viteazul." (Pavel Malița)

Momentul proclamării Unirii

În procesul-verbal al ședinței se precizează că momentul în care s-a produs proclamarea Unirii a fost ora 12. Dintr-un colț al sălii a izbucnit vechiul cântec "Pe al nostru steag e scris unire", transmitând efluviiile lui întregii asistențe care l-a cântat cu înflăcărare. S-a dat apoi citire Hotărârii Adunării de unire necondiționată a Transilvaniei cu patria-mamă, România.

"Uraganul de aplauze care a urmat după citirea punctului privitor la Unire, a durat circa 10-15 minute. După încetarea aplauzelor s-a deschis un geam la parter, în cadrul căruia a apărut tânărul profesor Ovidiu Hulea, originar din comuna Galda de Jos, care, cu o voce tunătoare, a adus la cunoștința mulțimilor care așteptau înfrigurată înfăptuirea unirii, strigând din adâncul plămânilor, cât a putut de tare: <<În clipa aceasta s-a hotărât și s-a proclamat unirea Ardealului cu România, patria mamă!>> La auzul acestor cuvinte poporul masat pe străzile de jurul clădirii a izbucnit în chloze de bucurie. <<Vivat, trăiască România Mare, trăiască Unirea!>> - care parcă nu mai aveau sfârșit." (av. Iulian Trifu, unul din membrii Gărzii Naționale)

"Dacia lui Traian și România unită pe timp scurt de Mihai Viteazul și-a luat ființă pentru toate timpurile cât va trăi neamul românesc pe pământ." (ziarul "Libertatea" din Orăștie, condus de protopopul Ioan Moța).

Mari manifestații în țară

Fiind duminică, evenimentul a fost anunțat și binecuvântat de preoți din ușa tuturor altarelor bisericilor românești, din toate satele și cătunele. Concomitent cu Marea Adunare de la Alba Iulia s-au ținut alte sute de adunări populare care s-au organizat în aceeași zi în aproape toate localitățile din Transilvania: Blaj, Brașov, Beiuș, Caransebeș, Făgăraș, Gherla, Hateg, Lugoj, Năsăud, Orăștie, Sebeș, Sibiu, Șimleu etc., la care au luat cuvântul numeroși fruntași politici și cărturari. Sute de mii de oameni au ținut să-și mărturisească adeziunea prin nenumărate declarații, scrisori și telegrame: din jud. Hunedoara au fost trimise Adunării 31198 de adeziuni; din jud. Sibiu 11914, din Țarna Mare 8236, de la Brașov 7073, de la Făgăraș 4132 etc.

Telegrama Academiei Române care exprima bucuria pentru Unire purta semnăturile marilor cărturari: P. Poni, Iacob Negruzzi, Simion Mehedinți, Grigore Antipa, Dim. Onciul, Victor Babeș, Gh. Țițeica, I. Bianu, Al. Lapedatu, Vasile Pârvan, Nicolae Iorga ș.a. Astfel de manifestații s-au făcut chiar și în orașele în

care guvernul de la Budapesta își menținea încă aparatul de stat și garnizoanele militare locale.

Primirea delegației la București

O delegație transilvăneană a Marelui Sfat Național a plecat spre București la 3 dec. 1918 cu un tren format ad-hoc dintr-o locomotivă și două vagoane și, conform relatărilor ziarelor epocii, a avut parte de o "primire împărătească". Atât peronul Gării de Nord, cât și strada Griviței păreau o mare de oameni. Erau de față membrii guvernului și ai Marelui Stat Major, în frunte cu Ion I. C. Brătianu și gen. C. Prezan, reprezentanții Academiei Române, delegații regimentului transilvănean "Avram Iancu", precum și reprezentanții coloniei săsești din București.

În ziua de 14 dec. 1918 a avut loc marea recepție din Sala Tronului, unde Actul Unirii a fost predat regelui Ferdinand.

"Românii din Transilvania, Banat și Țara Ungurească, adunați prin reprezentanții lor legali la Alba Iulia, în ziua de 1 Decembrie 1918, au decretat unirea lor și a acestor teritorii cu Regatul român. Prin această unire s-a

împlinit visul de o mie de ani al neamului românesc: unirea într-un singur stat a tuturor românilor. Această unire este o cerință a istoriei, fiindcă neamul românesc, de la zămislirea sa și până astăzi, a rămas unul, și etnicește nedespărțit, posedând în aceleași margini geografice pământul Daciei lui Traian. Deci îmbucătățirea lui sub diferite dominații uni străine a fost o nedreptate istorică. Această nedreptate se înlătură astăzi." (fragment din discursul reprezentantului delegației transilvănene)

Imediat după Adunarea de la Alba Iulia, armata română, care în urma denunțării păcii de la București trecuse din nou Carpații la 24 nov. 1918, oprindu-se însă la izvoarele Mureșului, pentru a lăsa Adunării întreaga libertate de manifestare, și-a început înaintarea spre noile hotare vestice ale poporului român. Entuziasmul primirii și înaintării armatei României a fost de nedescris. În toate localitățile s-au organizat în onoarea ei manifestații ample și însuflețite. În lungul tuturor șoselelor fâlfâiau victorioase drapelele patriei, iar inscripțiile de "Bine ați venit!", scrise în trei culori, străluceau la marginea fiecărei comune.

Finalizarea diplomatică a Unirii

Până la jumătatea lui ianuarie 1919 trupele române au reintrat în toate localitățile aflate la est de linia demarcațională Zam-Ciucea-Sighet, stabilită prin Armistițiul încheiat la Belgrad în 13 nov. 1918 de guvernul maghiar cu trupele aliate. Stabilirea acestei linii care menținea autoritatea guvernului de la Budapesta asupra versantului vestic al Munților Apuseni și a orașelor Satu Mare, Oradea, Salonta, Beiuș, Arad a provocat o serioasă îngrijorare. Aceasta avea să se accentueze cu atât mai mult cu cât la 9 dec. 1918 contele Karoly a comunicat Consiliului Dirigent refuzul guvernului maghiar de a recunoaște Hotărârile de la Alba Iulia, fapt ce a determinat din partea autorităților maghiare noi acte de represiune împotriva populației românești care participase la Adunarea de la Alba Iulia.

Pentru a se pune capăt acestei stări de lucruri, guvernul român a intervenit pe lângă Comisia de Armistițiu, cerându-i să extindă linia demarcațională româno-maghiară până la limita revendicărilor teritoriale românești. Cererea a fost admisă la 20 martie 1919. În urma acestei hotărâri trupele române s-au pus din nou în mișcare, făcându-și intrarea în Beiuș, Satu Mare și Careii Mari, iar la 3 mai în Oradea.

Nu ne vom referi la marea acțiune diplomatică desfășurată de guvernul român în cadrul Conferinței de Pace de la Paris, limitându-ne să amintim că Hotărârile Adunării de la Alba Iulia au fost recunoscute de către marile puteri aliate și că au fost consacrate prin Tratatul de Pace de la Trianon (4 iunie 1920), tratat care a fost acceptat și de Ungaria.

PRECIZARE: Despre completa întregire a României se poate vorbi la 9 Aprilie 1918, când Consiliul Național al BASARABIEI a hotărât, și el, unirea necondiționată cu patria-mamă.

Radu Constantin

Reportaj TÂNCĂBEȘTI 2004

Motto:
"Adu-Ți aminte, Doamne, de toți ai mei.
Primește-i sub scutul Tău. Iartă-i și
odihnește-i."

Dă-le putere celor vii și biruință asupra celor
potrivnici, pentru înflorirea României creștine
legionare și apropierea de Tine, Doamne, a
Neamului nostru Românesc, întru nădejdea
învierii lui.
Amin."

(rugăciunea Căpitanului)

Chiar de la înființarea sa, "Acțiunea Română" a comemorat, an de
an, tragicul eveniment din noaptea fatidică de 29/30 noiembrie 1938, în
pădurea de la Tâncăbești, unde a fost strangulat Fondatorul Mișcării
Legionare împreună cu 13 camarazi, Nicadorii și Decemvirii.

Ca întotdeauna, din fața Hotelului Nord a plecat la ora prânzului un
autobuz plin cu oameni care au vrut să participe la ceremonia și
parastasul de pomenire a Căpitanului și a camarazilor săi asasinați în
bezna nopții, în urmă cu 66 de ani.

Dar numărul participanților a fost cu mult mai mare. La troița din lemn
masiv lucrată de meșterul legionar Fane Georgescu și-au dat întâlnire,
alături de bucureșteni, și câteva mici delegații din alte județe ale țării.

În urma anunțurilor date (în revista noastră și în ziarul "România
liberă") au sosit oameni din toate colțurile țării.

Ne face plăcere să subliniem, în primul rând, prezența celor douăzeci
de gălățeni ai filialei noastre, conduși de camarazii Ion Cucu și Nicu Antoniu, și veniți, în mod special, cu un microbuz.

Au mai sosit, tot cu vehicule proprii, și alți oameni, din jud. Dâmbovița și Buzău, care au dorit să participe alături de noi la
comemorarea Șefului Mișcării Legionare.

În fața troiței de lemn înconjurată de lumânări aprinse și flori, preotul Marian Stroe de la
biserica Dichiu (aflată în apropiere de sediul "Acțiunii Române"), a oficiat împreună cu
diaconul său și cu un alt preot venit din provincie, într-o atmosferă de înălțare spirituală și
reculegere, slujba de pomenire.

Așa cum am mai scris și în reportajul de anul trecut de la Tâncăbești, cum legionarilor nu
le plac discursurile lungi, nici acum acestea nu s-au făcut auzite.

Omagiul adus Căpitanului și camarazilor săi s-a făcut în tăcere și reculegere, o
comemorare sfâșietoare care reflectă sugestiv adevărul că "marile dureri sunt mute".

Organizatorul comemorării, dl. Nicador Zelea Codreanu, nepot al Căpitanului, a adresat
apoi câteva cuvinte participanților, mulțumindu-le pentru prezență și exprimându-și
totodată regretul că mulți dintre simpatizanții legionari nu sunt prezenți decât la
parastase, solicitându-i să-și manifeste existența ca simpatizanți măcar prin mici
activități de sprijinire a eforturilor legionarilor.

Sub un soare blând și strălucitor de toamnă, așa cum a vrut
Căpitanul să facă România, dacă nu i s-ar fi curmat în mod odios
viața, președintele "Acțiunii Române" și directorul "Cuvântului
legionar", camaradul senator legionar Nicador Zelea Codreanu, a
făcut apelul.

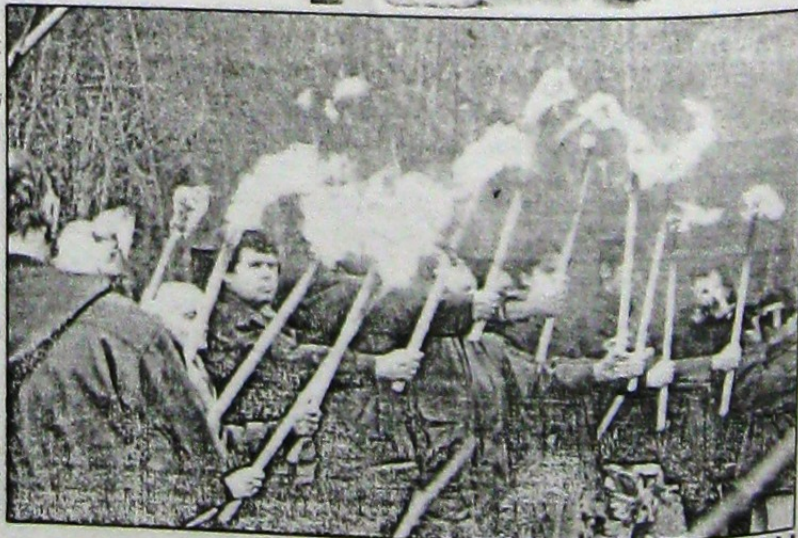
În liniștea pădurii se aude primul nume:

- Corneliu Zelea Codreanu!

- Prezent! răspund cei peste o sută de participanți, toți într-un
glas, ducând mâna dreaptă la inimă și apoi înălțând-o spre cer, în
salutul legionar.

Se aprinde o făclie care se depune lângă florile care
înconjoară troița.

De încă 13 ori s-a strigat "Prezent!" însoțit de salutul legionar,
când au fost pomeniți Nicadorii, adică: Ion Caranica, Doru
Belimace, Nicolae Constantinescu, și Decemvirii, adică: Ion
Caratânase, Iosif Bozântan, Ștefan Curcă, Ion Pele, Grigore
State, Ion Atanasiu, Bogdan Gavrilă, Radu Vlad, Ștefan
Georgescu și Ion Trandafir.

După minutul de reculegere păstrat în memoria martirilor legionari, cele 14 torțe arzând au fost înmânunchiate formând una singură. Moment prielnic pentru a răsună în pădure "Cântecul legionarilor căzuți" și "Imnul Legiunii".

Apoi s-a servit tradiționala pomană.

Comemorarea din pădurea Tâncăbești a fost relatată în ziarul bucureștean "Realitatea românească" și la televiziunea din Galați, *Expres TV*. Admirabilul reporter și președinte al Asociației Jurnaliștilor din Galați, dl. *Silviu Vasilache*, s-a deplasat special, ca și la 24 iunie 2004, pentru a face un reportaj despre legionari.

În încheiere dorim să subliniem un aspect important:

Firește, cei mai mulți dintre participanți sunt persoane în vârstă, decanii lor fiind senatorii legionari av. *Nelu Rusu*, dr. *Șerban Milcoveanu* și dr. *Vasile Grigoriu*, trecuți de 90 de ani. Rândurile vârstnicilor se răresc, de la an la an, din motive cunoscute, pe care nu ne face plăcere să la amintim, dar golurile lăsate de aceștia se umplu cu tineret: făclia legionară este în mâini bune, are cui să fie predată, și nu se va stinge!

P.S: Și de data aceasta câțiva simpatizanți ai lui *Horia Sima* au căutat să umbrească comemorarea din pădurea Tâncăbești și să provoace un nou scandal.

Înainte însă de a relata despre acesta, vom face o scurtă trecere în revistă a incidentelor provocate de simiști la comemorările Căpitanului din ultimii ani:

În 2001, deși se stabilise că se vor comemora numai cele 14 victime, prof. *Bucescu* de la Fund. (simistă) "George Manu" a vorbit elogios de groparul Legiunii, iar acum doi ani, în 2002, a recidivat, în ciuda faptului că promisese, de față cu toți participanții, că nu va vorbi de epigonul Căpitanului, ceea ce i-a determinat pe participanții indignați să-i întrerupă discursul.

De aceea, anul trecut, pentru a evita aceste aspecte neplăcute, comemorarea evenimentului a avut loc după amiaza, și totul s-a desfășurat normal.

În această toamnă, însă, s-au strecurat în autobuzul nostru niște indivizi certați cu morala și bunul simț, lipsiți de un respect elementar față de un parastas și mai ales, față de evenimentul comemorat: un oarecare *Cristi Neagoe*, un altul, pe nume *Eleodor Enăchescu*, din Pitești, și un al treilea, desprins parcă din picturile lui *El Greco* și *Modigliani*, datorită figurii sale neverosimil de alungite și încadrate de plete încalcite. Acesta din urmă bombănea întruna, nu-i plăcea nimic, dar când a fost întrebat de ce, răspundea invariabil: "No comment!" - atât îl ducea țeasta... La întoarcerea spre București cei trei amintiți au vociferat violent, au insultat suburban senatorii legionari și pe *Nicador Zelea Codreanu*, încercând să provoace scandal cu orice preț. Apoi au împărțit o broșură în care se arată meritele extraordinare (!!) la ridicarea troitei, ale unui anume cetățean elvețian pe nume *Nichi Constantinescu* și ale altora stabiliți în Canada și SUA, în timp ce toată activitatea lui *Nicador Zelea Codreanu* era negată cu rea credință sfidătoare, și au zberlat că vor împiedica parastase viitoare la Tâncăbești, sub pretextul că la troita Căpitanului nu se pot face slujbe religioase fără permisiunea expresă a cetățenilor din străinătate sus amintiți (!?!). Iar s-a pomenit de "continuatorul" *H. Sima*, spre indignarea manifestă a tuturor pasagerilor.

Promitem, în mod ferm, că la anul vom face o triere a participanților, pentru a se evita asemenea încercări stupide, repetate, de umbră a solemnității momentului comemorat.

Emilian Georgescu

SCURTĂ INTRODUCERE LA CAP. III AL SERIALULUI

Simiștii sărbătoresc în fiecare an ca "mare biruință" înființarea statului național-legionar de la 14 sept. 1940.

De fapt însă, un imens capital moral și politic, adunat de Mișcare în 10 ani, cu jertfa Fondatorului și a elitei legionare, a fost risipit în doar patru luni de colaborare la guvernare, compromițând imaginea Mișcării în ochii opiniei publice și ai istoriei.

În condiții grele, de prigoană, Căpitanul a reușit să creeze, să organizeze, să educe și să ridice o Mișcare, pornind "de la zero", iar în condiții extrem de favorabile, cel ce s-a ridicat la șefia acestei moșteniri a reușit s-o compromită în doar patru luni.

Notă: Pentru o înțelegere mai bună a relațiilor memorialistului (pe care le-am reprodus întocmai), am considerat utile câteva comentarii însoțite de subtitluri și sublinieri în text.

HORIA SIMA – "Era libertății", vol. I (Ed. "Gordian", Timișoara, 1995)

- citate și comentarii -

ÎNFIINȚAREA STATULUI "NAȚIONAL-LEGIONAR"

LIMITELE PUTERII LEGIONARE

Statul "național-legionar" a fost constituit numai după ce Sima, reprezentant al Mișcării, și-a luat oficial angajamentul de a-l urma și asculta necondiționat pe gen. Antonescu:

"Mișcarea Legionară răspunde cu toată însoțirea și toată bucuria la chemarea Generalului Antonescu, fiind gata să-l urmeze în orice împrejurare și să se identifice cu ființa noului Stat". (pg. 25)

N. RED.: Decretul de constituire a statului național-legionar:

"1. Statul Român devine Stat Național-Legionar.

2. Mișcarea Legionară este singura mișcare recunoscută în noul Stat, având ca țel ridicarea morală și materială a poporului român și dezvoltarea puterilor lui creatoare.

3. Domnul General Ion Antonescu este Conducătorul Statului Național-Legionar și Șeful Regimului Legionar.

4. Domnul Horia Sima este Comandantul Mișcării Legionare.

5. Cu începere de la data acestui înalt Decret, orice luptă între frați încetează.

Dat în București, la 14 Septembrie 1940". (pg. 25-26)

N. RED.: Deci nu se preciza nicăieri că legionarii dețineau o anumită putere în stat! Generalul, conducătorul cu puteri depline al statului, le-a acordat funcții, având însă dreptul, consfințit de lege, să le revoce oricând.

Mai mult: gen. Antonescu era șeful regimului național-legionar, deci supervisorul lui Sima pe linie politică.

ÎN PAS DE MARȘ ... SPRE DISTRUGEREA LEGIUNII

Cu chiu, cu vai, cum am văzut, Sima a reușit să ajungă și la guvernare. Să urmărim ce-a făcut în continuare:

"Prin biruința de la 6 Septembrie, nu numai că i-am recuperat pe mai toți legionarii care se risipiseră în decursul prigoanei carliste, dar s-au creat și condiții psihologice obiective pentru a face noi recrutări din masele largi ale poporului. Rândurile noastre s-au îngroșat în lunile următoare luând aspect de avalanșă." (pg. 35)

N. RED.: Sima i-a "recuperat" pe cei care "se risipiseră în decursul prigoanei carliste", adică a adus din nou în Legiune elementele slabe, care dezertaseră, care nu rezistaseră examenelor specific legionare: răbdare, credință, vitejie, responsabilitate, sacrificiu personal.

REALIZĂRILE REGIMULUI NAȚIONAL-LEGIONAR

Motto: "N-am realizat România Legionară, așa cum o visa Moța, dar am înscris o pagină în istorie." (pg. 32)

La pg. 172 – 220 Sima enumeră conștiincios realizările regimului: reparația ziarului "Libertatea"; "Cuvântul" devenit ziar al Mișcării; reparația ziarului "Axa"; emisiuni de timbre legionare; retipărirea unor cărți legionare; conferințe la radio; reînființarea bății fierului vechi; reînființarea unui dispensar pentru săraci; încadrarea în Mișcare a Asociației "Prietenii Legiunii"; deschiderea Universității Transilvane la Sibiu [n. red.: adică mutarea la Sibiu a Universității de la Cluj]; organizația "Munca legionară"; "Ajutorul legionar"; gărzile legionare motorizate; reînnoirea legiilor...

Apoi a făcut masive "recrutări" "din masele largi"; rândurile s-au "îngroșat", luând "aspect de avalanșă"! Ori, în aceste condiții, rezultatele nu puteau fi altele decât cele pe care le vom vedea.

REPETENT LA EXAMENUL DE MATURITATE

Vorbele umflate, înșirate ditirambic de Sima pe zeci de pagini, că gândul lui era doar la țara pe care vroia să o salveze, sunt "dinamitate" de el însuși:

"În România se produsese un qol politic și dacă nu eram noi să-l umplem, veneau alții, aceleași forțe, sub altă etichetă, și Legiunea putea aștepta mult și bine să fie chemată la putere." (pg. 32)

N. RED.: Dar guvernarea nu se poate face cu umplutură:

"Trebuie să trecem un alt examen, de altă natură. Examenul maturității politice. Una e să dezlănțui o revoluție și cu totul altceva este să administrezi o țară." (pg. 41)

"Trebuie să recunosc că legionarilor le lipsea experiența Statului. Nu erau familiarizați cu mentalitatea de Stat." (pg. 41)

N. RED.: Deci, deși legionarii "nu erau familiarizați cu mentalitatea de Stat", Sima s-a înghesuit la guvernare, angajând răspunderea Mișcării.

Cum ar fi putut să "salveze țara", dacă nici măcar nu știa cum, "legionarilor lipsindu-le experiența statului"?

Așa cum au demonstrat toate evenimentele ulterioare, Sima a pierdut tocmai acest "examen al maturității politice" de care vorbește.

"O întreagă generație ne stătea la dispoziție ca să colaboreze la crearea Statului Național-Legionar." (pg. 45)

"În câteva județe organizația era așa de slabă, încât nu aveam de unde să aleg viitorii prefecți." (pg. 50)

N. RED.: De contradicția evidentă dintre cele două afirmații de mai sus se sesizează orice om cât de cât normal. Dar nu și Sima.

Până la urmă, în ciuda încurcăturii de minciuni și scuze, adevărul iese la suprafață: Sima n-avea destui oameni capabili pentru funcțiile primite, în ciuda "avalanșei" de legionari făcuți peste noapte! Ceea ce crease Căpitanul și în zece ani și distrusese Sima într-un an (1938/1939) – adică o elită legionară - n-a mai putut fi realizat niciodată.

asasinați la Vaslui; funeralii naționale pentru Ion Moța; proclamarea lașului ca oraș al Mișcării (cu manifestație); sărbătorirea zilei de 10 Decembrie (cu manifestație).

N. RED.: Clamarea motorizării unor gărzii, a unor funeralii, a unor emisiuni de timbre și parăzi, ca "realizare" a unui regim politic denotă o lipsă de bun simț și un cinism rar întâlnite.

Bine că Sima n-a înregistrat și marele cutremur de pământ din nov. 1940 tot ca "succes" al regimului!

Din cele 17 realizări enumerate de Sima fac parte: 3 reparații de ziare, un ciclu de conferințe la radio, emisiuni de timbre legionare, o mutare de Universitate, încadrarea "Prietenilor Legiunii" în Mișcare, motorizarea gărzilor legionare, 2 reînnoșări și 2 sărbătoriri cu manifestare.

Scăzând pseudorealizările de mai sus, rămâne un număr mult mai mic: retipărirea unor cărți legionare, reînființarea bătliei fierului vechi, reînființarea unui dispensar pentru săraci, organizația "Munca legionară" și "Ajutorul legionar".

Dar Căpitanul le făcuse, cu succes, pe toate acestea, fără a fi la guvernare - ba încă suportând bătlăi, prigoane și închisori.

În ceea ce privește încadrarea Asociației "Prietenii Legiunii" în Mișcarea activă, atragem atenția că a reprezentat o gravă abatere de la linia fixată de Căpitan: "Ei sunt cu totul în

afara organizației legionare, ale cărei legi de primire sunt cu mult mai severe." ("Cărticica șefului de cuib")

Menționăm încă două realizări, pe care Sima nu le trece la acest capitol, ci separat: rejudicarea procesului trucat din 1938 al Căpitanului și reînnoșarea lui la Casa Verde.

De asemenea, mai menționăm că legionarii au contribuit la refacerea agricolă a țării în acel an, la ridicarea nivelului de trai al muncitorimii și la crearea unui excedent bugetar.

Dar cine să-și mai aducă aminte acum de mărirea salariilor muncitorilor de atunci? Sau de excedentul bugetar al anului 1940, de munca încordată a mii de legionari onești?

În schimb, de abuzurile poliției legionare, de gravele abateri de la linia legionară, de masacrul de la Jilava, de asasinarea lui Iorga, răsună încă istoria, umbrind nu numai realizările de atunci, ci însăși imaginea Mișcării.

PARTICULARITĂȚI ALE REGIMULUI SIMIST

CELEBRA POLIȚIE LEGIONARĂ

Poliția Legionară a fost un corp distinct, separat de Poliția oficială a statului:

"Prin „Corpurile Auxiliare” înțeleg acele formații legionare care aveau misiunea să stea într-ajutorul organelor polițienești ale Statului, în perioada de trecere de la vechiul regim carlist la noul regim legionar." (pg. 239)

"Poliția Legionară a jucat un rol important în prima fază a guvernării, când s-a decis arestarea uneltelor care au participat la execuții de legionari." (pg. 239)

N. RED.: Deci Poliția Legionară fusese înființată temporar, "în perioada de trecere de la vechiul regim carlist la noul regim legionar", când încă legionarii nu dețineau Ministerul de Interne. Dar:

"Poliția Legionară s-a constituit mai întâi în Capitală și apoi s-a extins în toată țara." (pg. 239); "Aceste nuclee au format baza Poliției Legionare de mai târziu, din perioada guvernării." (pg. 239)

N. RED.: Sima a menținut și organizat Poliția Legionară în paralel cu Poliția oficială a statului, deși legionarii dețineau acum, oficial, Ministerul de Interne, Prefectura Poliției Capitalei și Direcția Siguranței și Polițiilor din țară:

"După ce Poliția Legionară s-a organizat în toată țara, am dat o nouă circulară prin care am stabilit atribuțiile ei de auxiliare a Poliției de Stat." (pg. 239)

N. RED.: Deci însuși Sima, era, de fapt, răspunzător direct de Poliția Legionară. Membrii acesteia s-au amestecat în Poliția-statului, creând confuzii și compromițând imaginea întregii Poliții și a întregii Mișcări. Caz unic în lume: existența simultană a două poliții, adică o poliție paralelă cu cea oficială!

Abuzurile și ilegalitățile săvârșite de noii legionari fuseseră însă enumerate chiar de Sima (incercând însă să le atenueze gravitatea): violări de domiciliu, perchezitii și arestări ilegale, confiscări ilegale și însușiri de bunuri:

"Funcționarii de poliție, legionari, fără îndoială că au săvârșit astfel de delict, nefamiliarizați cu resorturile vieții publice, treceau uneori peste bariere legalității." (pg. 233)

N. RED.: Aceste delict grave, comise tocmai de "cămășile verzi" care se angajaseră oficial să apere ordinea și legalitatea, au creat numeroase conflicte: cu populația, cu șeful statului, cu legațiile diferitor țări, fapt ce a afectat profund imaginea Mișcării nu numai în ochii opiniei publice de atunci, ci și în cei ai posterității.

"Au existat și cazuri mai grave de dezordine și anarhie, pe care le voi trata în alte capitole, fiind legate de anumite momente ale guvernării noastre și având nevoie să fie explicate prin ansamblul împrejurărilor care s-au produs." (pg. 233)

N. RED.: Vom vedea în cap. viitor că aceste "cazuri mai grave" se referă, de fapt, la masacrul de la Jilava din noaptea de 26/27 nov. 1940.

LEGIONARI S-AU ÎMPUȘCAT ÎNTRE EI

Sima pretinde că la sediul legionar a fost organizat un atac:

"Cum era posibil, cum era de imaginat măcar, ca legionarii să pătrundă cu forța în propriul lor sediu, când intrarea era liberă pentru toată lumea, respectând un obicei stabilit încă de pe timpul Căpitanului?" (pg. 248)

N. RED.: Observăm (ca și în alte rânduri, de altfel) o contradicție flagrantă în spusele lui Sima: păi dacă intrarea

ar fi fost într-adevăr liberă, cum ar fi putut pătrunde legionarii "cu forța"?!

Iată, de fapt, ceea ce Sima numește "atacul de la sediu":

"Profesorul Codreanu, întovărășit de vreo 20 de legionari, au pătruns în curtea sediului, a urcat scările și a intrat în camera din fund, unde era biroul Căpitanului, așezându-se pe scaunul lui." (pg. 248)

N. RED.: Da, în aceasta a constatat așazisul "atac" al sediului: tatăl Căpitanului a intrat în sediu însoțit de 20 de legionari!

Reacția gărzii de la sediu însă a fost uluitoare: legionarii veniți la propriul sediu au fost imediat arestați, pur și simplu, fără vreo justificare:

"Lăsându-l pe Profesor să intre, garda legionară i-a oprit pe însoțitorii lui să-l urmeze și pe măsură ce apăreau în anticameră, îi poșteau să coboare în subsol, unde erau imobilizați și identificați." (pg. 248)

N. RED.: Însuși tatăl Căpitanului (membru al Senatului Legionar încă din 1929, deputat legionar în 1931 și 1932, candidat pe listele Partidului "Totul Pentru Țară" în 1937, orator legionar, închis mereu și prigonit pentru credința legionară) era făcut prizonier în sediul legionar, iar legionarii care veneau cu el erau imobilizați, fără nici o discuție! Și asta în vremea statului "național-legionar"...

Dar oare tatăl Căpitanului și legionarii care îl însoțeau intenționaseră să "atace" sediul? Să vedem mai departe:

"Marea majoritate nici nu știau despre ce este vorba și nici unul dintre ei n-a opus cea mai ușoară rezistență." (pg. 248)

N. RED.: Deci legionarii care veniseră la sediul lor împreună cu tatăl Căpitanului, imobilizați instantaneu de proprii camarazi, "nu știau despre ce e vorba" și "nici unul dintre ei n-a opus cea mai ușoară rezistență."

Despre ce atac se poate vorbi atunci?!

Minciuna lui Sima este clar dovedită pentru oricine și restul povestirii lui nu mai face doi bani, dar cum nebunia nu s-a oprit aici, redăm încă două citate:

"Au început să curgă legionari din toate părțile. Toate cercurile se mobilizaseră și au început să trimită întăriri. De la Prefectura de Poliție, de la Răzleți, de la Muncitori, de la Studenți, de la Gărzile Incăzarmate au năvălit spre sediu mase mari de legionari, neștiind exact ce s-a întâmplat, dar toți cu gândul să sară în ajutorul celor din interior." (pg. 248)

N. RED.: Întălmim (din nou) aceeași expresie sugestivă: "năvălire a maselor legionare" (folosită și pentru proiectul lovirii de stat de la 3 sept. 1940).

Pare-se că "năvălirea" e o caracteristică a "perioadei Sima": oamenii dau buzna, bezmetici și necuvântători, fără a discerne realitatea, dar cu pistolul pregătit:

"În acest schimb nenorocit de focuri au căzut loviți mortal doi legionari: Carol Căzănescu din Prahova, un element cunoscut de mine, care făcea parte din vestita falangă de luptători din acest județ, și Gheorghe Țărău din Ardeal, recrutat pentru Poliția Legionară. Dintr-o prea mare desfășurare de forțe, legionarii aparținând diferitelor corpuri nu s-au recunoscut între ei și au tras unii într-altii." (pg. 249)

(continuare în numărul viitor)

Nicoleta Codrin

GREȘALA ȘI REPARAREA EI, PEDEAPSA LEGIONARĂ

Până la desăvârșirea legionară fiecare este predispus greșelii.

Păcat este însă atunci când nu se recunoaște greșeala făcută și când nu se repară.

Păcat este, de asemenea, când se repetă.

"Pedepsă înseamnă în concepția noastră obligatia pe care o are omul de onoare de a repara greșeala sa. Odată aceasta ispășită, omul este liber de povara ei, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic", spune Căpitanul la carte. (...)

"Legionarul va trebui să spună: <<Am greșit, dar am plătit. Nu sunt dator ca nimic.>> În al doilea rând voiesc să iasă din mintea legionarilor că a-și plăti prin pedeapsă un rău pe care l-au făcut, este ceva rușinos. Nu. Este ceva sfânt, pentru că restabilește o dreptate pe care tu ai rupt-o, un echilibru pe care l-ai desființat.

Nu e nimeni pierdut când primește o pedeapsă; suntem ca toții pierduți atunci când închidem ochii la greșelile legionarilor, pentru că ne sfărâmăm linia de viață legionară, legile noastre, în virtutea cărora trăim ca legionari în lume."

CÂND SE DEZLÂNȚUIE FURTUNA

Aceasta este cea mai bună ocazie de a-l cunoaște. Acum, la furtuni, cine rămâne, căci în vremi de soare, toată lumea se declară capabilă.

MINORITARI. MÂNDRIA NAȚIONALĂ

La o școală se poate întâmpla să fie și minoritari. Care atitudinea fraților de Cruce față de ei?

Sunt unii dintre colegii minoritari (nemți, ruși, italieni, etc.) care doresc să intre în organizația *Frățiiilor de Cruce*.

Nu se poate.

Știm că ei sunt, poate, sinceri. Vor să intre și să lupte alături de noi împotriva unui dușman care este comun cu dușmanul neamului lor. Dar *Frățiile de Cruce* nu sunt unități de luptă, momentan. Sunt unități de educație. De educație românească.

În sufletul fratelui de Cruce renasc și se dezvoltă virtuțile strămoșilor noștri. Sufletul unui frate de Cruce tresare când îi vorbești despre virtuțile neamului nostru. La fel este sufletul oricărui tânăr conștient de neamul său. Fiecare se mândrește cu istoria neamului său. Și noi, românii, ne mândrim cu istoria noastră, cu faptele strămoșilor noștri. Și tot din această mândrie ne credem în stare să suferim consecințele păcatelor făcute de părinții noștri - din cauză că n-au înțeles pe deplin această mândrie națională - și ne pregătim ca să le spălăm.

Credem în steaua neamului nostru. *Frății de Cruce* cresc în cultul acestei credințe.

Cine vrea, poate să ne fie prieten (afară de cei indezirabili). Iar mai târziu, în lupta propriu-zisă, dacă va fi război, ne vom întâlni poate pe același front. (...)

De altfel, minoritarii trebuie să fie înțelegători și să priceapă că educația legionară făcută în *Frățiile de Cruce*, în spiritul virtuților românești, nu poate să aibă aderență decât față de sufletul românesc. Sunt latențele numai ale acestui suflet.

CELELALTE ORGANIZAȚII DE ELEVI

a. Organizațiile oficiale: "Străjerii", premilitarii și orice alte organizații actuale oficiale - apărute ca ciupercile după ploaie - nu au alt scop, decât să creeze diversiuni Mișcării legionare. Inițiatorii acestor organizații și-au închipuit că tineretul românesc afluează către Mișcarea Legionară numai de dragul uniformelor, cântecelor sau instrucției. Și atunci ei și-au spus: "la stați, domnilor, să dăm noi, tineretului, aceste lucruri: să-l îmbrăcăm în uniforme, să-l învățăm să salute roman, să-l învățăm cântece, să zică <<sănătate>>, să facă marșuri cu muzică la frunte, să facă tabere de muncă și ... l-am atras de la Garda de Fier."

S-au înșelat, însă, căci nu formele de manifestare exterioară sunt acele care determină creșterea curentului legionar, ci

altceva, pe care oficialitatea de astăzi nu-l are. Este sufletul legionar. Valul de energie spirituală izvorâtă din acest suflet legionar, însăși inisiunea sa istorică mână tineretul românesc spre Mișcarea Legionară.

Acest conținut interior, sufletească, lipsește oricărui fel de organizație tinerească pe care ar urca s-o creeze - artificial - oficialitatea de astăzi.

Situația acestor organizații oficiale ne-a înfățișat-o Căpitanul, dând exemplul a două butoaie, identice ca formă exterioară, însă unul plin, iar celălalt gol. Lăsându-le pe amândouă în soare, în ploaie, sub intemperiiile vremii, nu după mult, butoiul gol se dogește, se distruge, pe câtă vreme butoiul plin rezistă, rezistă sub toate intemperiiile ... (...)

b. Organizațiile neoficiale: Negreșit că vor fi încercând și partidele politice să-și creeze organizații tinerești asemănătoare alor noastre. Mai puțin probabil, întrucât toate partidele politice nu lucrează decât pe plan actual; nu se gândesc prea mult la viitor. În orice caz, chiar dacă ar face-o, frații de Cruce nu au a se război cu ei. Cine vrea să intre acolo, la capcană, n-are decât. Va deschide el ochii mai târziu. Noi avem gândurile noastre, planul nostru de lucru, și n-o să ne irosim în luptă steapă cu ei. De asemeni, nici cu comuniștii. Cel mult putem sta de vorbă cu fiecare din cei care credem că sunt comuniști și să le explicăm greșeala pe care o fac pornind pe acest drum. Să le spunem frățește, ca de la suflet la suflet, această greșeală de a face jocul dușmanilor. (...)

INSTRUCȚIA FIZICĂ

În ce privește instrucția întrunită, spune Căpitanul la Carte: "Am observat că instrucția întrunită are o mare influență asupra intelectului și psihicului unui om, punându-i în ordine și în cadență mintea dezordonată și simțirea anarhică".

Și cu această grijă de pregătirea lor fizică, *frății de Cruce* vor deveni cei mai voinici, mai viteji, mai de nădejde legionari. Atunci se va spune că educația lor a fost completă.

VACANȚELE

În timpul vacanței, membrii unităților *F. D. C.* vor răspândi pretutindeni credința legionară.

Fără să contrazică pe nimeni. Se vor feri să discute pe la răspântii. Și pentru că așa este situația lor de elevi, dar și pentru siguranța reușitei, vor căuta să discute întotdeauna numai de la suflet la suflet; între patru ochi.

Se vor apropia, în special, de sufletul tineretului: flăcăii de la sate sau muncitorii dela orașe, pe care-l vor organiza după cum vor fi ordinele, însă cu mare grijă, pentru ca în urma lor să rămână ceva temeinic. Vor începe și vor continua, așa după cum s-au pornit la școala lor. După normele *Îndreptarului F. D. C.* Încet, perseverând, și cu respectarea sistemului de lucru fixat, vor reuși să încadreze până la urmă atâția câți nici nu se așteptau.

FRATELE DE CRUCE ȘI LEGIONARI

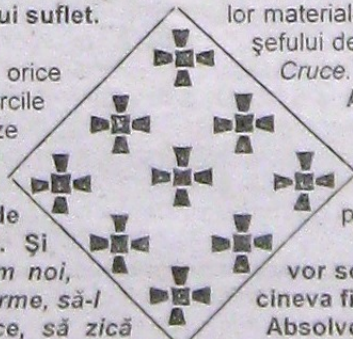
Prin felul de grup, *Frățiile de Cruce* alimentează, după puterile lor materiale, lupta legionară. Șeful de grup fiind și sub ordinele șefului de județ, vede ce este nevoie și ce pot face *Frățiile de Cruce*.

ABSOLVENȚII FRĂȚIEI DE CRUCE

Toți absolvenții *Frăției de Cruce* pot să participe la sărbătorile festive ale *Frăției* din care au făcut parte. În măsura posibilităților vor ajuta *Frăția de Cruce*, pentru ca aceasta să trăiască. (...)

Stagiul făcut și toate drepturile câștigate li se vor socoti în stagiul de 3 ani cerut pentru ca să poată cineva fi propus la gradul de legionar.

Absolvenții *Frăției de Cruce*, după 2 - 3 luni de la încadrarea în organizația legionară, pot fi propuși Căpitanului pentru avansare la gradul de legionar. Propunerea o face șeful județului, cu condiția ca respectivii să se fi pus pe treabă.

Însemnul absolventului
Frăției de Cruce

Vi se vor întinde paharele de ademenire: politicianismul, prin miile de mijloace, va voi să vă facă trădători; vor curge cuvintele mieroase și promisiunile, minciunile, calomniile; vor încerca dezbinarea voastră; vor curge deopotrivă asupra voastră amenințările și ura. Veți fi prizonieri. Veți simți amarul nedreptăților.

Eu vă strig: Nu vă lăsați!

Anul acesta s-au împlinit 100 de ani de la nașterea unuia dintre legionarii de elită ai Căpitanului, care a murit eroic pe frontul de luptă împotriva bolșevismului:

doctor în Drept și comandant legionar al Bunei Vestiri
VASILE MARIN (1904 – 1937).

Reperete biografice ale acestei marcante personalități legionare le-am publicat în nr. 5 al revistei (ian. 2004).

Încheiem anul nașterii lui Vasile Marin prin publicarea unui celebru articol din celebra sa carte "Crez de generație", ca omagiere a nemuritorului comandant legionar.

CELE DOUĂ STUDENȚIMI

Să nu ni se pară ciudat. Da, în cadrul aceleiași vieți universitare, ca două corpuri cu activitate distinctă, se înfruntă două studențimi. Să le conturăm, începând prin a le preciza pozițiile.

- Există, pe de o parte, studențimea anonimă, indiferentă și pasivă la orice manifestare a instinctului național, masa gregară cu preocupări exclusiv alimentare, către care se îndreaptă, interesat, toată simpatia autorităților de orice fel, universitare sau administrative.

Alcătuind din cohorta aspiranților la funcții bugetare, către această studențime se întind mrejele tuturor sirenelor politice, pentru că prin ajutorul ei se satisfac o serie de interese precis delimitate:

- a) se promovează cantitativ elemente mediocre și docile pentru cadrele statului nefiresc de astăzi, consolidându-se, aparent, pozițiile primejdive de valurile unei lumi noi, ale acestui stat;

- b) apreciată numeric, această studențime oficializată este transformată într-un fel de clocitoare model din a cărei producție partidele de guvernământ, pe rând, își vor recolta o clientelă dezvoltată;

- c) interpretată exclusiv cantitativ, această masă studențească servește ca argument ori de câte ori, pentru zăpăcirea opiniei cinstite a țării, se aruncă de sus de la tribună formula statului cultural;

- d) în sfârșit, în largă măsură, către aceeași studențime se îndreaptă discret și remunerativul solitudinii poliției și a siguranței, care își recrutează de aci agenții necesari, cozile de topor împotriva mișcărilor întreprinse de aceasta pentru revendicările ei drepte, fie prin unelirile de orice formă de a transforma în masă de manevră pentru guvern aceiași studențime, atunci când planurile de boicot au eșuat.

Iată în linii largi cum se așează problema unei bune părți din studențime, a acelei studențimi care și-a făcut din viața universitară un coridor către o profesie, pentru ca mai târziu, pe baza diplomelor obținute, să bată la ușile mandarinatului bugetar, și odată instalarea în funcții realizată, prin protecția obligatorie a politicii, să împânzească țara cu o serie de oameni "cumsecade" și "cuminti", zelosi gardieni ai actualelor așezări, fie că sunt doctori sau avocați, profesori sau ingineri și mai cu vremea (de ce nu?) secretari și subsecretari de stat, conducători ai instituțiilor de care depinde uneori soarta acestui neam.

Acestei studențimi și oamenilor ieșiți din rândurile ei, îi datorăm în cea mai largă măsură nenorocita situație de astăzi a țării și a Statului.

Grație acestor produse în serie, ieșite din fabrica de diplome care a fost până acum universitatea românească, conștiința națională românească este atât de minoră și forțele potrivnice românismului atât de dezvoltate.

Prin intermediul acestei studențimi, statul român a fost pus la dispoziția exclusivă a partidelor, cultura românească

mediocrizată și transformată în capitol bugetar, civilizația românească o vorbă în vânt și biserica românească, creștină ortodoxă, ingenucheată și neputincioasă în fața ofensivei din ce în ce mai înverșunată a sectelor.

Acestei mase studențești de totdeauna, lipsită de conștiința națională și disprețuitoare de jertfă pentru binele public, cât și conducătorilor ieșiți din sânul ei, îi datorăm viața de cavernă a țărănimii românești, pauperizată și decimată de alcoolism și de tot cortegiul bolilor sociale, anarhia și dezmățul vieții noastre colective, prezența celor care secătuiesc avuțiile naționale, pe scurt, existența unui stat fără forță înăuntru și fără prestigiu în afară.

Acesta e bilanțul tragic al activității unei părți din studențimea universitară – și nu cea mai puțin numeroasă.

Citindu-l, ne cutremurăm, dar nu descurajăm. Undeva, se deschide, din ce în ce mai larg, o poartă către alte lumi. Să mergem într-acolo, și sufletele noastre abătute se vor însenina.

- Intr-adevăr, în ceasul al unsprezecelea, vorbim de anul 1922, au apărut zorii altei vieți.

Porniți la luptă instinctiv, dibuindu-și metodele și țintele, conducătorii studențimii naționaliste și creștine, au pus atunci temeliiile de granit ale unui alt fel de viață studențească, de la a cărei spiritualitate se adapă astăzi studențimea cea adevărată și chiar o bună parte din păturile vieții din afară de universitate.

Ridicată vitejește la locul ei de onoare, studențimea aceasta, călădă de luptă și jertfă, a devenit "pionierul unei alte lumi" a cărei acțiune depășea chiar viața studențească propriu zisă și intra în domeniul cel mare al vieții noastre naționale.

Ei și numai ei, îi datorăm tot ceea ce s-a înfăptuit în bine, în domeniul practic și spiritual, de atunci și până astăzi.

Nucleul redus de la 1922 a crescut ca bulgărele de zăpadă pornit pe povârniș din vârful muntelui și s-a transformat într-o avalanșă uriașă sub care se vor îngropa, pentru totdeauna, ruinele lumii putregăite de astăzi.

Din rândurile acestei studențimi a neamului, s-au recrutat eroii și martirii cei mai de seamă ai cauzei naționale.

Oamenii care n-au cunoscut în universitate decât împlinirea datoriei și suferința; care au învățat, au răbdă și au luptat; care n-au cunoscut gustul sucului bugetar și n-au servit drept unealtă nimănui; care n-au cunoscut oficialitatea decât sub înfățișarea călăilor polițienești și nu au avut contact cu instituțiile publice, altul decât închisorile; care au urmat un singur drapel: idealul; s-au hrănit cu o singură pâine: jertfa; au slujit un singur stăpân: neamul. Și n-au cunoscut odihna cea adevărată decât în pământul țarinei strămoșești, dăruită în ultima vreme cu atâtea morminte tinere.

Aceasta este studențimea neamului. De la ea așteptăm regenerarea întregii noastre vieți, chiar dacă numeric este deocamdată depășită; forța care o animă este de neînvins...

Și azi există tot "două studențimi", aceleași "două studențimi" despre care scria, acum 69 de ani, Vasile Marin:

- cea indiferentă la orice manifestare a instinctului național ("masa gregară cu preocupări exclusiv alimentare"),
 - și cea naționalistă și creștină, "studențimea neamului".
- Iar studențimea naționalistă și creștină de azi nu poate urma alt drum decât cel deschis de studențimea interbelică, de studențimea legionară: drumul idealului, drumul neamului. Și chiar dacă numeric studențimea neamului este deocamdată depășită de cealaltă, ca și atunci, aceeași forță de neînvins o animă!

Corneliu Mihai

TOT ANUL ACESTA s-au împlinit 100 de ani de la nașterea lui CONSTANTIN PAPANACE, economist și comandant legionar, unul dintre colaboratorii apropiați ai Căpitanului.

Autor al numeroase cărți valoroase: "Fără Căpitan", "Cazul Horia Sima și Mișcarea Legionară", "Stilul legionar de luptă", "Evocări", "Mihail Eminescu, un mare precursor al legionarismului", "Destinul unei generații" ș.a.,

Const. Papanace a fost deja prezent, prin scrierile sale, în multe dintre numerele revistei noastre: serial (oct. 2003 – ian. 2004) - "Stilul legionar de luptă"; aug. 2004 - "Pe drumul credinței legionare"; sept. 2004 - "Mărturie".

Semicentenar legionar

LUNA TRECUTĂ s-au împlinit 50 de ani de la ELIMINAREA lui HORIA SIMA din MIȘCARE.

UN DOCUMENT FOARTE PUȚIN CUNOSCUT:

HOTĂRÂRE PENTRU REFACEREA MIȘCĂRII LEGIONARE

Delegații legionarilor din exil, convocați în Adunarea ad-hoc la Erding, în zilele de 1-8 aug. 1954,

luând în considerare criza de conducere în care de ani de zile se zbate Mișcarea Legionară,

au hotărât să confere sarcina conducerii unui Consiliu de trei, compus din d-nii:

- COMANDANT AL BUNEI VESTIRI ȘI FONDATOR AL MIȘCĂRII, ILIE GÂRNEAȚĂ,

- COMANDANȚII LEGIONARI - VASILE IASINSCHI și - CONST. PAPANACE,

cu misiunea de a lua toate măsurile pe care le vor crede necesare pentru:

- refacerea Mișcării pe linia Căpitanului,

- punerea în funcțiune a Senatului Legionar ca organ deliberativ,

- sancționarea abaterilor fostului Comandant al Mișcării, dl. Horia Sima, de la morala și spiritualitatea legionară,

- restabilirea armoniei între Români cu dragoste de neam spre a potența lupta pentru apărarea intereselor românești în străinătate, eliberarea și reconstrucția Țării.

Ținând seamă de această decizie, precum și de indicațiile rezultate din consfătuirile avute cu legionarii din diferite țări, înainte și după adunarea de la Erding, se hotărăște:

1) Înființarea CONSILIULUI CONDUCĂTOR AL MIȘCĂRII LEGIONARE format de cei trei Comandanți Legionari desemnați mai sus.

În grup constituit, ei preiau și exercită comanda Mișcării până când împreună cu legionarii din Țară se va putea rezolva în mod integral problema conducerii.

Consiliul va fi prezidat de dl. Comandant al Bunei Vestiri ILIE GÂRNEAȚĂ, ca cel mai mare și vechi în grad, în spiritul lui "primus inter pares".

2) Până la statuarea și reorganizarea SENATULUI LEGIONAR ca organ deliberativ, se pune în funcțiune CONSILIUL LEGIUNII cu scopul de a discuta și da direcții în mare Mișcării Legionare.

Toți Comandanții Bunei Vestiri și Comandanții Legionari făcuți de Căpitan și rămași fideli principiilor sale, fac parte de drept din Consiliul Legiunii.

De asemenea, fac parte, de drept, pe toată durata funcțiunii lor, toți aceia care îndeplinesc funcțiuni importante în Mișcare, ca secretar, casier, șefii pe țări și alte funcțiuni pe care Consiliul Conducător le va aprecia de același rang.

PRECIZARE: În urma repetatelor și gravelor abateri de la linia legionară, singurul Fondator al Legiunii rămas în viață și în libertate, și gradele Căpitanului, ca și majoritatea legionarilor, au refuzat să-l mai urmeze pe Sima; i s-a oferit însă posibilitatea să se reabiliteze, dar acesta nu a făcut-o; a refuzat chiar și să apară în fața unui Juriu de Onoare Legionar, deși, conform principiilor legionare, legionarul nu fuge niciodată de răspundere și când greșeste, plătește. Prin toate acestea, Sima a rămas definitiv decăzut din orice funcție și din orice drept legionar. A rămas doar cu un mic grup de acoliți, dintre cei lansați de el.

Aproape toți șefii legionari din țară, în frunte cu celălalt fondator al Legiunii rămas în viață și singurul aflat în țară, RADU MIRONOVICI, îl contestaseră chiar dinainte pe H. Sima, dar, aflați în închisorile comuniste și apoi, după eliberare, urmăriți și prigonii, nu s-au putut manifesta decât după 1989.

În acest CONSILIU vor intra prin cooptare și elemente cu prestigiu, din toate categoriile sociale, care au dat dovada credinței și a constanței.

3) Principiile de organizare fixate de Căpitan rămân valabile.

Aplicarea lor se va face ținându-se seamă de condițiile specifice ale fiecărei țări din emigrație și conformându-se legilor în vigoare.

4) CONSILIUL CONDUCĂTOR își însușește rezoluția adoptată de Adunarea de la Erding în legătură cu ABATERILE FOSTULUI COMANDANT AL MIȘCĂRII, DL. HORIA SIMA, DE LA MORALA ȘI SPIRITUALITATEA LEGIONARĂ. În consecință, consideră pe acesta DECĂZUT DIN ORICE FUNCȚIUNE ÎN CADRUL

MIȘCĂRII și deci, fără drept de a vorbi în numele ei.

Un Juriu de Onoare va judeca, cu riguroasă obiectivitate, faptele incriminate, dând celui în cauză posibilitatea să se apere și eventual, să se reabiliteze prin abnegația și spiritul de jertfă pe care le va dovedi în viitor, în interesul Mișcării Legionare.

5) Din respect față de suferința și lupta ce de mai bine de un deceniu o duc camarazii din Țară, Consiliul Conducător suspendă orice avansări în grad pentru legionarii din exil. În acest spirit, vor fi reconsiderate și gradele conferite în toată perioada exilului.

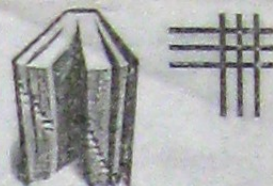
Legile pentru selecționarea elitei fixate de Căpitan în Jurământul Moța - Marin vor fi aplicate cu obiectivitate, pentru înlăturarea criteriilor lătralnice și consacrarea meritelor reale.

6) Pentru o mai bună încadrare în ordinea democratică, Consiliul Conducător își propune să pună în studiu reorganizarea Partidului "Totul Pentru Țară", menit de Căpitan să fie expresia politică a Mișcării Legionare, și care este, în primul rând, o școală de educație spirituală a Națiunii Române. La momentul oportun, se va convoca un congres general spre a statua în acest sens.

7) Măsurile de organizare enunțate mai sus sunt luate mai mult în raport cu situația legionarilor din exil. Ele vor putea fi revizuite sau completate, când se va putea delibera și cu camarazii din Țară. Pe baza realităților rezultate după eliberarea Neamului de sub jugul comunist, se va adopta organizarea cea mai potrivită pentru promovarea idealurilor legionare de libertate, dreptate, omenie românească și spiritualitate creștină.

CONSILIUL CONDUCĂTOR AL MIȘCĂRII LEGIONARE:
Ilie Gârneață, Vasile Iasinschi, Constantin Papanace.

Majadahonda, 8 Noiembrie 1954

În urmă cu puțini ani, aflându-mă în orașele Cernăuți, Chișinău, Orhei și Bălți am putut lesne observa că una din străzile principale ale acestor localități poartă denumirea "28 iunie 1940", având mai jos pe tablă explicatia: ziua eliberării nordului Bucovinei și Basarabiei de sub "jugul ocupației românești".

Pentru noi însă, ziua de 28 iunie 1940 a fost - și este încă - zi de doliu național, zi în care a început, în acel an fatidic, dezmembrarea României Mari care s-a înfăptuit la finele primului război mondial cu mari sacrificii și jertfe a circa 800.000 de oameni.

Dar raptul provocat de marele nostru vecin de la răsărit, care s-a autointitulat mereu, în modul cel mai cinic, ca "iubitor de pace", nu s-a oprit aici: a fost un prim pas - ce-i drept, cel mai mare - și istoricii noștri contemporani se ocupă, din păcate, aproape în totalitate, doar de primul mare rapt sovietic.

Deși România a cedat, fără a trage un singur glonț, nordul Bucovinei și întreaga Basarabie, la 26 oct. 1940 Uniunea Sovietică a mai ocupat - de data aceasta cu forța - insulele de pe bratul Chilia (în rusește ostroavele) Tătaru Mare, Daleru Mare, Daleru Mic, Maicanul și Limba.

Mai mult: ministrul de Externe sovietic Molotov, în vizita făcută în nov. 1940 la Berlin omologului său german Ribbentrop, a sugerat acestuia că țara sa are și alte pretenții teritoriale asupra României, printre care și sudul Bucovinei și întreaga Deltă a Dunării.

Nereliefând adevărul istoric - nu știm din ce motive - istoricii noștri nu precizează că acest lucru nu se putea realiza, din ferice, întrucât prin aderarea României la puterile Axei, Germania lui Hitler ne garanta frontierele din răsărit (și așa mult mutilate).

Al treilea rapt sovietic provocat țării noastre a avut loc la 23 mai 1948 - nu prin ultimatum ca la 28 iunie 1940, nu prin schimburi de focuri și forță ca la 26 oct. 1940 - ci printr-o înțelegere tacită (!?) între Eduard Mezincescu, ministrul plenipotențiar al Ministerului Afacerilor Străine ale României și N.P. Sutov, prim-secretar al Ambasadei U.R.S.S. la București, care au semnat un "proces verbal de predare-primire" al celui mai răsăritean pământ românesc! Un capitol omis cu bună știință în

memoriile apărute în urmă cu 5 - 6 ani, intitulate pompos "Amintirile unui fost diplomat", ale celui care a semnat peticul de hârtie fără să-i tremure mâna.

Ne-am propus ca în articolul de față să nu mai revenim cu însemnătatea și importanța Insulei Șerpilor. În ultimii 4 - 5 ani s-a scris suficient în presă despre disputa actuală între România și Ucraina privind delimitarea platoului continental al Mării Negre, bogat în petrol.

Chiar în revista noastră, în numărul trecut, a apărut un remarcabil articol scris de valorosul nostru colaborator Viorel Patrichi.

Vrem să scoatem succint în evidență, fiindcă spațiul nu ne permite, că ceea ce a semnat cu înconștiență și nonșalanță ministrul comunist român a fost combătut cu vehemență de comandorul Constantin Capaciu care a reprezentat țara noastră la negocierile din ian. 1949 privind frontiera fluvială și maritimă româno-sovietică. A încremenit când delegația sovietică a prezentat o hârtie - întocmită încă din 1948! - în care Insula Șerpilor apărea încorporată între granițele U.R.S.S.-ului. El știa că farul de pe insulă era apărut de militari români! A făcut apel la rațiune și la drepturile juridice și istorice pe care le are poporul român asupra acestei bucăți de pământ. Firește că argumentele sale au fost ignorate; ba, văzându-i îndârjirea, partea sovietică a cerut suspendarea lucrărilor și negocierile nu au mai fost reluate niciodată. Patriotismul său l-a costat libertatea. La numai o lună de la negocieri, în noaptea de 5 martie 1949 a fost arestat și acuzat de "crimă de înaltă trădare", pătimind 15 ani de temniță grea.

Dar cum arăta oare Insula Șerpilor? Se făcea plajă pe ea, o vizitau turiștii? Greu de spus, întrucât în presa interbelică și în cea de mai înainte nu sunt reportaje pe această temă.

Să nu ne grăbim însă: există un reportaj scris de Alexandru Vlahuță în cartea sa celebră apărută în Editura Minerva în 1906, intitulată "România Pitorească", carte care a fost reeditată în regimul comunist, dar care nu a cuprins și capitolul "Insula Șerpilor".

Suntem convinși că vă va face să vibrați sufletește și astăzi, la o sută de ani de la apariția sa!

E. Ghiocel

PE MAREA NEAGRA - INSULA ȘERPILOR

"Răsare soarele scânteietor din geana depărtată a mării. Razele aștern brăuri verzui, galbene și roșii pe întinsul neteziș al apei. Pământul se retrage în urma noastră. Încet Sulina pleacă, se scufundă sub valuri. Copacii, catargurile, sulurile negre de fum, toate se șterg; albastra boltă a cerului se lasă ca un coviltir uriaș peste pustietatea lucie a mării.

După două ceasuri de plutire spre răsărit, zărim înaintea noastră o movilă albă. Acolo-i Insula Șerpilor. De departe par ruinele unei cetăți fantastice înfipite în valuri.

La vreo sută de pași vaporul se oprește. O barcă ne ia și peste câteva minute punem piciorul pe țărâmul pietros al acestui singuratic ostrov.

Un dorobanț chipeș, frumos, vine vesel înaintea noastră. El știe că odată cu noi i-au sosit merindele de la Sulina.

- Nu ți-e urât aici, leat? îl întreb ca să intru în vorbă, pe când ne urcam încet spre farul din vârful insulei.

- Poi, de ce să ne fie urât? Că doar nu suntem pe pământ străin... e tot țara noastră.

Și tânărul străjer îmbrățișa c-o privire mândră și fericită largă întindere a mării, ca și cum ar fi vrut să spuie: "A noastră-i toată."

Pășind printre bolovani, îi povestesc cum au stat aici de mult, de mult, acum trei mii de ani, Ahile, cel mai vestit viteaz al grecilor cum s-a însurat el aici cu Elena cea frumoasă, și la nunta lor au venit Neptun, zeul mărilor, și Amfitrite, soția lui Neptun, și zănele tuturor apelor care curg în mare; îi arăt locul unde a fost templul lui Ahile, și-i spun cum păsările insulei zburau în fiecare

Vechiul far de pe Insulă

dimineată la mare de-și muiau penele, apoi veneau grăbite de stropeau toată podeala de marmură a templului și-o măturau frumos cu aripele.

- Or fi astea, zise dorobanțul, zburându-l un stol de lăi albi care ciuguleau în petecul de secară de pe podișul ostrovului.

- Chiar ele... nu; dar strămoșii lor de bună seamă c-au cunoscut pe mândrul Ahile.

- Ale naibii dihanii, să le auzi cum țipă, domnule, juri că-s niște copii care râd.

Suntem pe vârf, lângă far. Nici un copac, nici o tufă nu se zărește pe scofălciturile vâroase și crăpate ale acestui ostrov. În jurul nostru valurile foșnesc. Ele vin mereu, de departe, popoare în veci nelineștite, și se sparg urlând de coastele

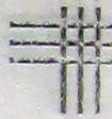
pietroase ale insulei, în care bat stăruitor, ca și cum ar vrea s-o smulgă din loc.

Soarele împrăștie raze tot mai fierbinți din limpezișul albastru al cerului. Curcubeii se aprind pe talazuri. Privirile noastre se adâncesc în zare, se pierd ultate pe deșertul nemărginit și strălucitor al mării. Valurile parcă ard.

Niciodată n-am văzut atâta lumină, atâta spațiu.

De-un sentiment de evlavie ni se umplu sufletele, și stăm neclintiti, ca într-o tainică rugăciune, sub farmecul acestei uimitoare priveliști. Timpul pare a se fi oprit din zbor. Gândurile noastre atipesc de legănarea și tânguirea neîntreruptă a valurilor. Toți tacem; ca într-o biserică."

(ALEXANDRU VLAHUȚĂ - "ROMÂNIA PITOREASCĂ" - Ed. Minerva București, 1906)

Cele trei zile de Crăciun sunt legate între ele: Nașterea lui Hristos, Maica Domnului prin care a venit El în lume, și Sfântul Mare Mucenic Ștefan care a deschis calea mucenicilor în istorie.

PRIMA ZI DE CRĂCIUN

NAȘTEREA MÂNTUITORULUI

• Primii cărora li se vestește acest mare eveniment sunt păstorii, oameni înfrățiți cu natura.

• A doua categorie de oameni cărora Dumnezeu le descoperă Nașterea Sa, sunt magii. Prin magii Dumnezeu admonestează poporul Israel. Magii au văzut, s-au sesizat de stea, poporul Israel nu s-a sesizat de prooroci. Prin magii Iisus Hristos deschide poarta credinței pentru neamuri.

El se descoperă poporului Israel prin păgâni, care vin de departe ca să vestească lui Israel pe Mesia - împăratul lor ce S-a născut.

Venirea magilor este totodată o formă de prevestire a viitorului care arată că neamurile păgâne vor intra în Împărăția lui Dumnezeu înaintea celor mulți din poporul ales.

• A treia categorie care participă la Nașterea lui Iisus o formează Irod împreună cu fariseii și cărturarii.

Atitudinea avută la Nașterea lui Iisus se menține de-a lungul timpului. Cele trei categorii persistă până astăzi.

Dacă mintea și inima L-au întâmpinat și s-au închinat lui Hristos, voința în schimb I se opune. Chiar până azi, chiar în noi înșine. Cu mintea poate înțelegem, cu mintea îl căutăm, îl dorim, dar voința nu ne lasă de multe ori să ne frângem mândria, ambiția, să ne pocăim cu adevărat, pentru ca și inima noastră să devină iesle în care să se nască Hristos.

În special în aceste zile este necesar să nu ne limităm la obiceiuri, tratate teologice sau colinde, ci să trăim cu toată

ființa noastră Sărbătoarea de astăzi în adevărata ei semnificație.

Vom face abstracție de Irod și de toți irozii, de oricând și de oriunde, care prin viclenie caută să-L omoare în sufletele oamenilor.

Domnul Dumnezeu a coborât - Om - printre noi pe pământ. Nașterea lui Dumnezeu în Trup este cel mai important eveniment din istoria omenirii și din istoria creației. Prin nașterea lui Hristos se încheie o eră și începe o altă eră.

Prin Hristos, Pomul Vieții a coborât pe pământ. Cine mănâncă din el, primește Viața, veșnicia, cunoaște din nou pe Dumnezeu și lumea prin El, poate din nou să se unească cu Dumnezeu, pentru a crește până la asemănarea cu El.

S-a început o eră nouă, căci S-a născut Hristos. El este punctul central al istoriei. De aceea, adevărata numărătoare a anilor nu poate să fie efectuată decât pornind de la acest eveniment central. De la acest punct central este firesc să pornească cele două sensuri: unul spre viitor, era nouă, și unul spre trecut, era veche. Această enumerare calendaristică a fost acceptată de întreaga omenire. Încercările altor enumerări pornind de la alte evenimente istorice au eșuat. Adevărata cronologie a istoriei nu poate începe decât prin nașterea lui Hristos-Dumnezeu.

A DOUA ZI DE CRĂCIUN

Biserica sărbătorește în chip deosebit pe **MAICA LUI DUMNEZEU și Soborul Ei.**

Pruncul și Mama Lui formează o unitate. Dacă în lume S-a născut Dumnezeu-Om Iisus Hristos, concomitent - prin El - s-a mai născut un Om unic în lume, Fecioara Născătoare de Dumnezeu. Cel ce s-a întrupat nu poate fi separat de Cea în care S-a întrupat.

Iisus Hristos este o singură Persoană care unește în Sine două fiiri: dumnezeiască și omenească.

Dumnezeu Cuvântul, Cel ce există din veșnicie fiind de o ființă cu Tatăl, și-a luat din Fecioara Maria natura omenească, întrupându-se. Fecioara Maria este Teotokos, adică Născătoare de Dumnezeu.

Ea nu a născut un Om care a purtat pe Dumnezeu. Fecioara Maria a zămislit și născut pe însuși Dumnezeu. Deși născută asemenea nouă, purtând natura pecetluită de păcatul adamic, dar întrucât a biruit orice ispită a satanei, Ea s-a păstrat neprihănită, în afară de orice păcat personal. Prin această biruință a agonisit har peste har devenind "plină de har", cum o numește îngerul la Buna Vestire. Astfel, Ea s-a dovedit asemenea lui Dumnezeu. Acceptând și întruparea,

Ea - și numai Ea dintre toți oamenii - s-a învrednicit de o unire de la Persoană la Persoană, cu Dumnezeu Cuvântul și cu Dumnezeu Duhul Sfânt.

Trebuie să accentuăm că Fecioara Maria nu a născut Dumnezeirea, Care exista înainte de Ea, din veșnicie. Ea a născut pe Dumnezeu Care s-a făcut Om din Ea, pentru mântuirea noastră.

Sărbătorind, astăzi, Soborul Maicii Domnului, Biserica pomenește pe toți cei ce urmează exemplul ei și se transformă.

Dar, pentru că și noi, creștinii, suntem ca și lumea și poate uneori chiar mai prejos decât lumea, fiind numai formal creștini, de aceea nu ne renaștem nici noi și nu putem renaște nici pe alții prin noi.

Nimeni nu poate fi cu adevărat fiu al lui Dumnezeu Tatăl și frate cu Domnul Iisus Hristos, decât în măsura în care o recunoaște pe Maica Domnului drept Maică. Ea să ne fie Mijlocitoare către Fiul Ei și Rugătoare cea mai puternică, pentru ca El să coboare în noi și în lume, să îndepărteze tot răul și să ne mântuiască.

A TREIA ZI DE CRĂCIUN

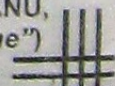
SFÂNTUL ȘTEFAN, întâiul mucenic pentru Hristos, primul om care și-a vărsat sângele pentru Hristos.

Sfântul Ștefan urma învățătura Mântuitorului: să nu vă temeți când vă vor întreba, când vă vor duce la temniță, și făcea minuni și semne mari, propovăduind cuvântul Domnului. Deși știa că bigotismul și fariseismul diabolic al Sinedrului nu poate fi înfruntat decât cu prețul vieții, i-a acuzat fățiș. Mărturisirea lui Ștefan i-a întărit și mai mult pe iudei și l-au scos afară de cetate, ca să-l omoare. Și i-au ucis trupul.

Dar Hristos a biruit. Întru El, prin sângele mucenicilor, a mărturisitorilor, și prin lucrarea Duhului Sfânt, s-a înălțat și se înalță Biserica lui Hristos pe care toate puterile iadului nu o vor putea birui.

(extras din PREDICILE PREOTULUI BORIS RĂDULEANU,
"Semnificația marilor sărbători creștine")

PREGĂTIRI PENTRU CRĂCIUNUL 1943

17 decembrie 1943 - Aseară am făcut repetiție de cor pentru colindele de Crăciun. Câte amintiri nu aduc cu ele aceste cuvinte!

"A venit din nou Crăciunul, / Să ne mângâie surghiunul. / Moș Crăciun, Moș Crăciun!"

Ochii înoată în lacrimi, vocile sunt dulci și dureroase, pieptul se umflă de nădufuri și gândul rătăcește pe plaiuri românești, peste dealuri și păduri acoperite de mantia argintată a iernii, la o fereastră mică, unde ființe dragi stau îngândurate, că iar vor petrece singure Crăciunul.

Boris Strejenuș scapă o lacrimă pe obraz, la vale și fuge afară să se ușureze nestingherit. Eu plâng la fel. Avem câte treizeci de ani fiecare și plângem ca niște copii. Ni-e prea drag colțul de țară părăsit, pe care cine știe de-l vom mai vedea! Afară e frig, și cu toată frumusețea zăpezii, suferințele noastre sunt triste, dar cântăm mai departe:

Îmi vine în gând tot satul nostru drag, cu casa noastră destul de mare, cu frați și surori, cu zăpada care părea mai albă ca cea de aici, cu promoroaca prinsă de pomi care parcă era mai ușoară, căci nu rupea crengile, și toate bucuriile de copil la venirea Crăciunului...

"Din bătrâni se povestește / Că-n toți anii, negreșit, / Moș Crăciun pribeag sosește, / Niciodată n-a lipsit" ...

Mă uit în jur și văd numai ochi jucând în lacrimi și duși departe, departe, în vremuri și pe locuri părăsite.

"Moș Crăciun cu plete dalbe, / Încotro vrei s-o apuci? / Ți-ai cânta florile dalbe, / Dacă-ai ști că nu te duci. / Moș Crăciun, Moș Crăciun!"

Sărmane Moș Crăciun, ce jale mi-e de picioarele tale, că trebuie să bați atâta drum ca să ajungi și pe la noi! Și parcă văd că o să vii cu sacul gol... Nu-i nimic! Noi ne mulțumim și cu o vorbă bună.

21 decembrie 1943 - Iarăși repetiție de cor. De data asta cu colindele lui Radu Gyr:

*"Un pom cu daruri și lumini
În amintiri s-arată,
În vis zâmbește ca un crin
Copilul de-altă dată.
Întregul cer era deschis
Deasupra frunții mele,
Acum strâng pulbere din vis,
Și numai scrum, din stele."*
Trăiesc toți pomii de Crăciun în amintire, căci atât mi-a mai rămas.
*"Copil bălai, Crăciunul și brad,
S-au stins în alte zile.
Acuma numai lacrimi cad
Pe-ngălbenite file.
Azi nu mai vine Moș Crăciun
Ca-n seara de cenușă,
Ci doar tristețile so-adun
Să-mi plângă lângă ușă."*

Am dat tot ce-am avut. Am dat,

și dau mereu, de bună voie, căci dau pentru neam, și totuși nu-mi pot opri sufletul să nu doară după atâtea lucruri frumoase pe care mereu trebuie să le sacrificăm în lupta pe care o ducem.

În 1937 am petrecut Crăciunul la Cernăuți, flămând și fără nici un ban în buzunar, căci tata, săracul, nu mă suferea pe lângă el, din cauză că făceam parte din Garda de Fier. În 1938 - la închisoare; 1939 și 1940 - la fel. În 1941 eram în București la Bădița Radu Mironovici. Cum nu mai credeam că vor veni din nou vremuri grele, ce bine și frumos era!

1942 - în lagărul din Buchenwald, și 1943 ne găsește tot în lagăr, la Fichtenhein.

Sărbătorile mari aduc cu ele și multe doruri și gânduri grele, pe lângă bucuria că au venit. Dar, cum vin, așa se duc, și noi rămânem mai departe cu nevoile și dorurile noastre.

SĂRBĂTORIREA CRĂCIUNULUI 1943

24 Decembrie 1943 - E AJUNUL CRĂCIUNULUI.

Toți se aranjează. Scot haine de prin cufere, cămăși, calcă cravate și mai fac câte ceva pentru serbarea de diseară. E un

forțat ca de sărbători.

Se strâng cadourile și se aranjează pomul.

Și iată că a sosit și după amiază. Lipsesc însă multe lucruri din cele ce odinioară anunțau venirea lui Moș Crăciun. Prin aer nu colindă miros de plăcinte și colăcei și nici un strigăt strident de porc tăiat nu strică liniștea.

La ora cinci pornim către baraca familiilor noastre, cu colindul. Afară se îngână ziua cu noaptea și cerul ne trimite în dar diamantele lui albe. Ninge domol de parcă ar ninge pe suflete. Începe colindul cu *"Bună dimineața la Moș Ajun"* care zguduie toată liniștea și, învălurindu-se spre înălțimi, se așează prinos la picioarele Celui ce din veacuri S-a născut.

Din jur apar soldați, ca să asculte și ei marea Vestă. Sunt ruși și ucraineni, ale căror colinde seamănă cu ale noastre.

Apar familiile și corul începe *"O, ce veste minunată"*. Un nod mi se urcă și se așează tocmai la furca pieptului. Glasul refuză să mai urmeze tactul dat de mâinile nervoase ale lui Cubicec și ochii se împăienjenesc cu lacrimi, printre care apare satul cu toate luminile aprinse, cu copiii ce colindă de la casă la casă și în urechi îmi răsună glasul lor de îngerași.

"Sus în slava Cerului, / Asta-i seara lui Crăciun, / La poalele Raiului" ...

Când începem *"Steaua sus răsare"*, apare din spate o stea mare, colorată și înaintează încet spre noi, de parcă s-ar coborî din cer. Un clopoțel mic, cu sunet argintiu, dă fiori dulci la fiecare pas al purtătorului.

În jur s-au adunat aproape toți feciorii. Toți tac și lasă loc dorurilor să-i ducă pe la casele lor. În sufletul fiecăruia stăruie chipuri dragi și buzele se mișcă într-o rugăciune mută, pentru cei de care nici nu știm dacă mai trăiesc.

A murit ultima silabă a colindului și nu se aude decât suflarea grea a celor din jur. Mâini se întind și se strâng mut, nimeni nu are curajul să strice, prin urări ce nu pot spune mai mult decât strângerea mâinii, liniștea cerească ce s-a așternut. Ne întoarcem înapoi în barăcile noastre.

În sala "C" e aranjat totul ca să se ia masa în comun. Camarazii ce nu sunt la cor se așează la mese. Corul așteaptă în sala "D" până ce toți vor fi la masă, ca să-i colinde. Ne adunăm în coridor, cei de la cor și îi trântim un *"Bună dimineața la Moș Ajun"*. Cântecul se înalță vijelios și tănăr.

Ochii lucesc și frunțile încep a se descreți. Apoi, Capsăz întreabă dacă ne primesc cu colindul. Suntem imediat invitați să intrăm în sală. Sala e aproape neîncăpătoare pentru mulțimea legionarilor. În fund licăresc luminile pomului tradițional. Dar e sărac tare.

Ne așezăm în jurul pomului și cântecul începe să deschidă porțile sufletelor și să poarte pe aripile lui tot felul de doruri, gânduri și dureri.

În ochii tuturor licăresc lacrimile și un gând hoinar colindă prin jurul vreunei case unde o mamă dragă stă la geam și-și șterge pe furis o lacrimă când vede marea de bunătați din care dragul ei drag nu se va înfrupta; sau o soție grijulie își face de treabă la cămășile bărbatului aranjându-le, ca să fie în ordine când ei va veni de prin străini; sau un cap bălai, cu ochi de diamant, întreabă: *"Mămico, dar tata nu vine cu colindul?"*

Fiecare din noi are frați, surori, nepoți, și gândurile noastre îi caută pe toți în amintiri de altă dată, iar pieptul se înalță într-un suspin amar. Oare câți din ei mai trăiesc și mai serbează acest Crăciun?

"A venit și-aici Crăciunul / Să ne mângâie surghiunul. / Cade alba nea, peste viața mea, / Peste suflet ninge."

Privirile se rotesc în jur peste sărăcia ce ne înconjoară și din pervazul din perete ne privește Căpitanul.

Și corul își urmează mai departe cântecul, ducând cu el gândurile noastre.

"Tremură albastre stele, / Ca și lacrimile mele. / Dumnezeu de sus, / În inimi ne-a pus, / Numai lacrimi grele, / Pălăviri de stele."

Cât de greu apasă pe suflete dorurile celor dragi și atâtea amintiri! *"Maica Domnului Curată, / Ad-o veste minunată, /*

Înflorește-n prag, / Zâmbetul tău drag, / Ca o zi cu soare. /
Zâmbetul tău drag, / Îl așteaptă-n prag, / Cei din
închisoare."

Și iarăși gândurile hoinare se adună pe la gratii de celule, în
căutarea celor ce, ca și noi, suferă pentru credința legionară.

"Peste fericiți apuse / Pune-ți mila Ta, lisuse. / Cei din închisori,
/ Te așteaptă-n zori, / Pieptul lor suspină. / Cei din închisori, / Te
așteaptă-n zori. / Să le-ai duci lumină."

Numai la Tine, Doamne, ne-a mai rămas singura nădejde și
scăpare. De la Tine așteptăm totul, căci Tu le poți pe toate.

Dar hoinăreala prin meleaguri depărtate nu mai durează mult,
căci Moș Crăciun, cu sacul în spate și cu barba fuioară, ne aduce la
realitate. Se împart daruri.

Fiecare primește câte ceva: unii mai dulci, alții mai pipărate,
care după cum merită. Klein primește o mică carte din care,
se spune, va reuși să învețe cum să stea sub papucul
nevastei, sau, mi se pare, cum nevasta trebuie să ție pe
bărbat sub papuc. Eu am primit o cruciuliță, un
caiet, un creion, pișcoturi, bomboane și o
bucătică de sticlă pe care este gravată data de
25-XII-1943., doi ochi de fată și sub ei scris: "Doi
ochi negri". Știu ei, camarazii, cam ce doruri mă
bat.

Acest Moș Crăciun, Preda în persoană, dă și
sfaturi foarte bune, și multe. În special, are ce are
cu conferențiarilor și scriitorii, cari aproape fiecare
capătă câte un îndreptar de autori celebri, ca spre
ex. Sbârcea, Firșteacă, etc., etc, care să-i ajute
în munca culturală ce depun.

Pentru darurile ce am primit, Moșul ne cere să
mai cântăm ceva și noi îl satisfacem: "Moș
Crăciun cu plete albe, / Dac-aș ști că nu te duci,
Ți-aș cânta florile dalbe..."

Moșul nu vrea să ne asculte ruga. Pleacă,
pentru că mai are mulți de cercetat.

Urmează apoi altă serie de colinde și masa: carne și unt,
biscuiți, bomboane și bere. Lumea s-a înveselit. Râde, se
întrepelează prin fraze cântate în versuri.

Se cântă câteva cântece legionare și unul german.

Peste toate și toți domină însă Stoia, cu vioara și Boris
Strejenic cu vocea. D-na Ușeriu nu s-a lăsat mai jos și ne-a cântat
și ea puțin. Capsăz farmecă, cântând: "E Rița, țiganca". Bucovina,
toată la un loc, în frunte cu Posteuca, Hojbotă și prof. Ionescu,
ridică unde nesfârșite tuturor prietenilor.

Buzilă chiuie, Hoinic Bujorel râde că lui i-a spus Moș Crăciun că
e frumos și lui Coman că e boțos.

Mathias, plutonierul ce ne numără de două ori pe zi, e în formă;
ne cântă două cântece și este aplaudat zgomotos.

Mălinaș, în urma turneului de șah e declarat campion al
categoriei A; i se dă un premiu și el ține de datoria lui să le
multumească adversarilor bătuți de el. Oreste Constantiniuc
primește un premiu pentru cea mai frumoasă partidă jucată cu
Eugen Teodorescu.

Terminată serbarea în "C", se mută la "D".

Aici e loc mult și feciorii sunt dornici de oleacă de horă.
Duduie podelele sub călcăile lor. În special Oreste e în
formă. Natural că nici eu n-am rămas în urmă. Împreună cu
Niculai Zelca, făceam de domnișoare: așa, am dansat un vals
cu Oreste și o horă cu fratele lui, Eustafie.

Obosiți și cu gândurile frânte, parcă bucuroși că a trecut Ajunul,
ne ducem la culcat. În dormitor e frig destul, dar ne-am obișnuit cu
el. De o bucată de vreme ne este prieten statornic.

Gândurile încep din nou să se depene și se opresc la D-na
Ponta, care a fost arestată chiar în săptămâna aceasta, prinsă că
lua cu ea corespondență când venea să-și vadă bărbatul. Săraca
doamnă! Ce Crăciun mai are și ea, acum!

Ilie Olteanu a făcut o cerere de liberare sau de extrădare, cu
termen, spunând că va trece prin buncăr, lagăr comun și chiar
glonț, de e nevoie, dar nu mai acceptă situația de umilință în
care suntem puși".

25 Decembrie 1943 - CRĂCIUNUL - Mai puțin obosiți
ca ieri, ne pregătim cu zel de serbare. Se face scena și la
patru și jumătate începem. Sunt și familiile prezente. Se
reprezintă o mică petrecere familiară. Se bea bere, se
fumează și se cântă. Cântecele populare aduc cu ele
nostalgia țării depărtate și romanțele exprimă doruri ale
tuturor. Capsăz, Strejenic, Biega, Iorga, ne distrează cu
cântece românești. Mathias ne cântă nemțește, iar
Vlăgea, unul spaniol. Eu acompaniam la gitară.

Goțu Munteanu a compus două cântece
ocasionale:

"În Fichtenhein venit-am prima oară, / În
preajma zilelor de Moș Ajun. / Cântam atunci,
cântăm și-acuma iară, / Și vom cânta la fiecă
Crăciun."

Refren: "Căci cum am fost, vom fi
întotdeauna: / În bucurii cântăm, ca și-n nevoi, /
Și pentru toate noi știm numai una, / O știți cu toți: cântați cu noi."

"Cu cântecele noastre / Pe toți vă vom purta / Prin cerurile
albastre / Și lumi noi veți vedea. / Vă va aduce cântul / Pe al nostru
vechi pământ / Și țara veți vedea / Pe aripa unui vânt."

"În Fichtenhein venit-am într-o doară / Să vă cântăm în ziua de
Crăciun, / Să vă purtăm din lagăr până-n țară. Să vă vedeți ce-aveți
voi drag și bun."

"Cât timp veți fi în țară, / Masovschi, speriat, / Va căuta pe-afară,
/ Crezând c-ați evadat. / Dar cântul, năzdrăvanul, / Se va-ngriji
chiar el / Să fiți cu toți prezenți / Din vreme, la apel."

S-a râs mult. La al doilea cântec lumea a fost și mai plăcut
surprinsă:

"Ce veselii suntem, neîncetat / Noi pribegii, noi hoinarii! / Avem
sau n-avem de fumat, / Ce veselii suntem, neîncetat!"

"Cântăm astăzi un nou șlagăr: / A trecut un an de lagăr. / De v-
ați speriat, / Cu asta ați probat: / N-aveți spiritdiplomat. / Nu
suntem arestați, / Ci oaspețiinvitați."

"Au fost vremuri mai grele, / Am trecut noi peste ele. / Dac-or
mai veni, / Orișicum ar fi, / Noi pe toate le-om primi / Cântând
neapărat / Și veselii neîncetat."

Imediat după serbare l-am aruncat cu forța pe scenă pe Popa
Virgil, șeful garnizoanei, care azi împlinește 32 de ani, și petrecerea
a continuat până seara târziu.

SĂRBĂTORIREA ANULUI NOU

31 decembrie 1943 - Am răcit și mă doare capul. Totuși, la
lucru trebuie să mă duc. Dar nu zăbovesc mult: Maistrul neamț
mă trimite imediat acasă. M-am culcat.

Pe la trei mă trezesc pocnirile din harapnice și mugetul
buhaiului celor ce se pregătesc să meargă cu uratul. M-am
sculat și m-am pregătit și eu să-i
acompaniez. La ora 5 și jumătate am mers
la baraca familiilor și urătura începe; biciurile
trăsesc ca tunurile la marile ceremonii și
feciorii strigă "hăi-hăi" -ul strămoșesc, de se
cutremură baraca. Hojbotă urează rar și
apăsător, așa cum e obiceiul:

"Bună seara, boieri mari, / Și voi cinstiți
legionari, / Foști și viitori mari demnitari. /
Viorei și clopoței, conjunctura, măi flăcăi!"

Biciurile trăsesc din nou și "hăi-hăi" -ul
se aude și mai tare.

La ora zece începe Plugușorul în barăcile noastre.

Hojbotă ne poartă cu urătura pe la Bădița Traian, Voievozi și
toată istoria legionară. Ne povestește apoi despre "fine și
vecine care știu rândul la pâine", despre "gospodina de casă,
tinerică și frumoasă".

Și iar: "La urechi cu clopoței, / Peste sârme, măi flăcăi!"

Ultimele versuri îmi sunt dedicate pentru
că la un moment dat eu susțineam că n-ar fi
rău dacă vreo câțiva ne-am înșfăca cu
măinile de gardul de sârme electricat, să
vedem ce fac nemții după moartea noastră.

A urmat apoi un mic aperitiv cu ceva
cârnați și câte o bere, plus împărțirea poștei
de Anul Nou. Fiecare a căpătat câte ceva,
ceva care să rămână ca amintire că și pe aici
a fost Anul Nou: cărți poștale, ilustrate și
plicuri în care sunt puse diferite decupări din
ziare.

CÂTEVA REPERE SPANIOLE: LEGIONARE, NAȚIONALISTE, ISTORICE, TURISTICE

SPANIA este țara europeană cu cele mai mari venituri din turism, cu obiective superbe, totul fiind la un preț doar cu puțin mai mare decât cel practicat pe litoralul românesc.

Astăzi, a fi turist în Spania este un fapt mai mult decât normal, întrucât muncesc și trăiesc aici, după unele statistici, în jur de 500.000 de români. Bunăoară, la *Castellon*, localitate măricică între Valencia și Barcelona, circa 20% din populația orașului este alcătuită din conaționalii noștri care lucrează în industria ceramică și în comerț, și care, datorită numărului lor ridicat, cer și speră să obțină ca inscripțiile rutiere să fie bilingve!

În septembrie 2004, timp de 18 zile am făcut din nou, după 31 de ani, circuitul acestei țări, admirând, fiindcă aveam termeni de comparație, saltul mare calitativ făcut pe multiple planuri.

TOLEDO

Printre primele orașe vizitate a fost și orașul Toledo, fosta capitală a Spaniei până în 1561 și încă cetatea religioasă a națiunii. *Catedrala*, prin măreția ei, este, după părerea mea personală, cea mai frumoasă și impunătoare din Europa. Construcția ei a început în 1226, fiind terminată 300 de ani mai târziu. Marele altar policrom, reprezentând viața lui Hristos, este construit în stil baroc și neoclasic, somptuoasele strane din lemn de nuc și alabastru, precum și tavanul *mujeras* din încăperea de adunare a membrilor bisericii, sunt doar câteva din bogăția de detalii care se găsesc aici.

Am vizitat casa muzeu a lui *El Greco*, două sinagogi (adevărata bijuterii arhitectonice) și am vrut să trec pentru a doua oară pragul *Alcazarului* (*alcazarurile* sunt cetăți spaniole cu rol de apărare). Nu am putut deoarece întregul enorm edificiu era în reparații capitale, preconizându-se, cel puțin așa mi s-a spus, ca în viitorii ani să se mute aici Ministerul de Război al Spaniei.

Alcazarul din Toledo

Încerc să-l descriu succint, așa cum l-am văzut cu mai bine de trei decenii în urmă.

Pentru a impresiona pe vizitatori, săli întregi din *Alcazar* nu au fost reconstituite, arătând aidoma ca în 1936 când a avut loc aici o înclăștare teribilă între forțele naționaliste comandate de generalul *Franco* și cele comuniste. O mizerie de nedescris, plafoane căzute, mormane de moloz, paie pretutindeni pe jos, cartușe și grenade în fiecare colț, pături zdrențuite care țineau loc de paturi trupelor naționaliste asediate, găuri în ziduri de unde ieșeau mitralierele, o dioramă adevărată, nu concepută artificial.

În *Alcazar* am fost plăcut surprins văzând un afiș având la colț tricolorul nostru și semnul verde al *Gărzii de Fier*, precizând în limba română că o delegație mică de legionari, condusă de gen. *Cantacuzino-Grănicerul*, din care făceau parte comandanții legionari: *Ion Moța*, *Vasile Marin*, *Gheorghe Clime*, *Nicolae Totu*, *Alecu Cantacuzino*, *Bănică Dobre* și preot *Dumitrescu-Borșa*, a înmănat colonelului *Moscardo* o sabie din partea lui *Corneliu Zelea Codreanu*.

Am auzit vocea col. *Moscardo* înregistrată pe o placă de gramofon, și dialogul purtat cu comuniștii care-l amenințau că-i vor împușca fiul dacă nu preda *Alcazarul*, am auzit refuzul lui și apoi împușcăturile care au curmat viața tânărului vlăstar.

În cuvinte emoționante prezintă *Alcazarul* și pe colonelul *Moscardo*, preotul *Dumitrescu-Borșa* (în una din cărțile sale de memorii, "*Cea mai mare jertfă legionară*"), *Nicolae Totu* (în cartea sa "*Însemnări de pe front*") și *Bănică Dobre* (în "*Crucificații*").

Despre întâlnirea cu *Moscardo* au scris și *Ion Moța* și *Vasile Marin* în articolele trimise în țară și publicate în ziarele "*Libertatea*" din Orăștie și "*Porunca Vremii*".

Iată cum descrie *Bănică Dobre* sabia predată colonelului *Moscardo*: "*Coincidență, lama este tocmai din Toledo. I-am făcut o frumoasă gardă cu Arhanghelul Mihail gravat lângă o dedicație pentru Domnia-voastră. Ea nu este o jucărie, nu este o spadă inofensivă de academician, este o armă tăioasă, din oțel spaniol, vedeți cum se îndoaie. Cu ea veți putea tăia capul inamicilor Crucii și Spaniei. Dacă trăiește Spania (și va trăi), trăim și noi, dacă moare (și nu va muri), murim și noi! Arriba Spania!*" ("*Crucificații*").

MAJADAHONDA

Un alt reper legionar pe care l-am vizitat pe pământul spaniol, de fapt cel mai important, este *Majadahonda*. Aici au

plătit cu viața lor lupta cu trupele roșii, comuniste, *Ion Moța* și *Vasile Marin*, în ziua de 13 ianuarie 1937.

Monumentul închinat memoriei celor doi impresionează. Îl fotografiez, nimeni nu se află în apropierea lui.

Un buchet de flori uscate de soarele dogoritor al lui septembrie stă mărturie că cei doi nu au fost încă uitați.

Se depun flori și se aprind lumânări de către români în tot timpul anului, nu numai la comemorarea anuală din 13 ianuarie.

Dar să vedem cum descriu în cărțile lor cei trei camarazi de luptă, citați mai sus, moartea celor doi eroi:

Bănică Dobre: "*Ionel Moța ne strigă: <<Dacă suntem înconjurați nu cade prizonier nimeni. Murim mai bine toți împreună!>> Sunt cele din urmă cuvinte pe care le-am auzit de la el.*"

Dumitrescu-Borșa: "*Moța strigă la noi: <<Băieți, aveți grijă să nu cădeți vreunul prizonier! Acesta a fost ultimul lui cuvânt.*"

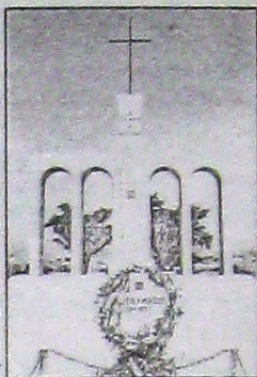
Nicolae Totu: "*Am izbucnit într-un plâns deznădăjduit și am plâns cum nu am plâns niciodată în viața mea. Am trimis trei telegrame în țară și una generalisimului Franco, anunțând moartea lui Moța și Marin. Am trăit trista misiune de a le anunța moartea.*"

Adăugăm și un fragment din articolul lui *Alecu Cantacuzino*, "*Pentru Hristos*": "*Prin haina străpunsă și sfârtecă a lui Ionel Moța se văd culorile drapelului Românesc. E drapelul nostru pe care era scris: <<Legiunea Arhanghelul Mihail, Garda de Fier>>, cu care ne-am prezentat colonelului Moscardo.*"

Valle de los Caidos (Valea celor căzuți)

Dar monumentul cel mai evocator, care reflectă cel mai bine războiul civil din Spania, este *Valle de los Caidos*, aflat doar la 13 km distanță de *El Escorial*.

Aici, un număr de 40.000 de soldați naționaliști și republicani sunt înmormântați. Mormintele lor sunt săpate în galerii lungi de câteva mii de metri, în piatra muntelui, sub o cruce masivă, înaltă de 150 de metri, care poate fi văzută din orice parte, pe o distanță de câțiva kilometri. Aici își dorm somnul veșnic șeful *Falangei*, *Jose Antonio Primo de Rivera* și gen. *Francisco Franco*.

El Escorial

Dar fiindcă am amintit de *El Escorial*, voi scrie câteva cuvinte și despre acesta: este cel mai mare și impunător palat regal, definitivat în 1584 de către *Felipe al II-lea*. Monarhul era un om introvertit, melancolic, profund religios, dorind să fie înconjurat de călugări, nu de curteni. Construcția gigantică este din granit cenușiu care măsoară 208/162 metri, având, printre altele, 15 galerii, 86 scări, 9 turnuri, 9 orgi, 2673 ferestre, 1200 uși, 1600 picturi, dar și 13 capele și ... 300 temnițe.

Câtă deosebire între stilul auster de la El Escorial și Palatul regal din Madrid, principala atracție turistică a metropolei! Superb în exterior, de culoare albă, este greu să nu te copleșească prin opulentele podoabe și somptuoasele mobile din sufragerie, prin Sala Tronului și Sala Gasparini.

Madridul vechi este un tezaur artistic. Mi-au plăcut cel mai mult Plaza Mayor - o frumusețe din secolul al XVII-lea, Plaza de la Villa (Piața Primăriei) - o ilustrare a arhitecturii din secolele al XV-lea și al XVI-lea, Muzeul Prado - de fapt muzeul național, întrucât aici sunt expuse un număr impresionant de picturi de Velasquez, El Greco, Goya și colecția de artă a Muzeului Thyssen-Bornemisza.

Viața orașului este deosebit de trepidantă. Seara micile localuri sunt pline. Mi-am permis și eu luxul să petrec la miezul nopții câteva ore ascultând un chitarist care cânta non-stop, consumând vin negru de Malaga și aruncând, conform tradiției, resturile de pește direct pe podea, pentru ca vizitatorul să vadă că localul în care a intrat nu duce lipsă de clienți!

Un alt vestigiu regal se află la 45 km de capitală, la Aranjuez, unde se află palatul regal, reședință de vară, destul de modest, dar înconjurat de o grădină superbă.

Din vizita Zaragozei am reținut cele două catedrale uriașe: El Pilar și Seo (sfântă în 1919 pe locul vechii moschei). Dar aceasta din urmă pălește în fața moscheii din Cordoba, cu dimensiunile de 174/137 m. În interior sunt 850 de coloane și "mihrabul", o realizare mărea deosebită, destinat rugăciunilor, cu fața spre Mecca.

POPASURI ÎN SUDUL SPANIEI

În sud, în provincia ANDALUZIA, am vizitat Granada,

Plaza de Espana și două personaje legendare - Madrid

Castelul Alhambra - Granada

cu fantasticele monumente maure: Alhambra, Alcazaba și Grădinile Generalife; apoi Sevilla cu Alcazarul și, mai cu seamă, Catedrala cu turnul Giralda din spatele ei. Catedrala, lungă de 161 m și lată de 76 m, este a treia biserică creștină din lume ca mărime, după Sfântul Petru din Roma și Sfântul Paul din Londra. Un

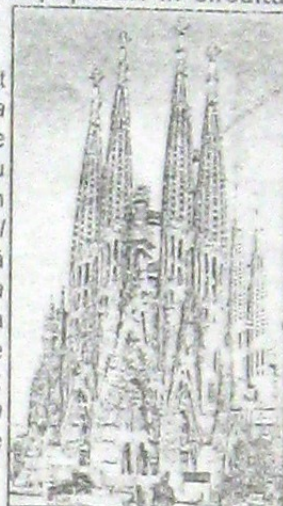
monument funerar impresionant adăpostește osemintele lui Cristofor Columb.

Orașele vizitate de-a lungul Mării Mediterane sunt greu de descris, fiecare având farmecul său propriu. Mi-a plăcut nespuse de mult Cadizul, orașele Tarifa și Algeciras, de unde, cu vaporul, în numai 30 de minute se ajunge în portul marocan Tanger unde se deschid noi orizonturi pentru călători, dar cel mai mult m-a impresionat Gibraltarul, cu uriașa lui stâncă unde am făcut plajă o jumătate de zi.

Marbella - un oraș turistic cu o viață de noapte agitată; Malaga - orașul lui Picasso, cu o frumoasă faleză; Alneira și, mai ales, Alicante - două mari orașe și stațiuni în același timp; Elche - cu o mare plantație de palmieri și Valencia, cu centrul său vechi, Catedrala, Bursa și Tribunalul Apei, acesta din urmă având o vechime de peste 1000 de ani și fiind model de justiție rapidă, simplă și corectă - au constituit tot atâtea popasuri în circuitul spaniol pe care l-am făcut.

BARCELONA

Barcelona mi-a plăcut cel mai mult pentru catedrala extraordinară Sagrada Familia, parcul Guell (ambele creații ale marelui arhitect Antoni Gaudi), pentru cartierul gotic, pentru uriașul stadion modern Nou-Camp, pentru dealul Montjuic ce oferă o splendidă panoramă și, mai ales, pentru Ramblas, artera principală a orașului, cu spectacole la fiecare pas, supraaglomerată de către turiști nu numai ziua, ci și noaptea. Tibidabo, Piața Spaniei și Piața Cataloniei sunt alte puncte de atracție ale localității.

Catedrala Sagrada Familia - Barcelona

Vizita am încheiat-o în insula Palma de Mallorca, aflată la 3 ore de mers cu feribotul din Barcelona.

Am fost două zile de plajă, dar consider că plaja de la Mamaia și cea naturală din Sf. Gheorghe sunt cu mult mai frumoase datorită largimii lor și nisipului fin.

Serviciile de la hoteluri și bufetul suedez, excesiv de variat, întregesc ambianța. Oare pe când vor fi și la noi astfel de servicii, mai ales că acum totul este privatizat - și deci este posibil? Mai ales că prețurile sunt superioare.

În încheiere menționez ceva de ordin personal: în centrele fiecărui oraș, chiar și în cele mici, se află, rotunde și inconfundabile, arenele de luptă cu taurii. În cele mai multe nu se mai practică sângeroasele coride: multe sunt îmbrăcate în schele, urmând a li se da cu totul altă destinație. Ca iubitor de animale subliniez că lupta dintre taur și matadorul din arenă era inegală întrucât câștigătorul se știa dinainte, și nu pot decât să aplaud această inițiativă, un semn al victoriei civilizației actuale asupra unor obiceiuri primitive și sângeroase.

Emilian Gkika

"Cronică Legionară" - Decembrie -

1923 - încep manifestațiile studențimii române naționaliste și creștine, la Cluj, Iași, Cernăuți și București (4 dec.)

- delegații studențimii din toate centrele universitare din țară fixează coordonatele luptei naționaliste și creștine (printre care și *numerus clausus*) (10 dec.)

1929 - este ales ca președinte al Centrului Studențesc București primul legionar: Andrei C. Ionescu (2 dec.)

- prima mare adunare legionară, la Tg. Berești (15 dec.)

1931 - Căpitanul, deputat în Parlamentul țării, rostește Discursul la Mesaj (3 dec.)

1933 - legionarul N. Bălăianu care făcea propagandă pentru Mișcarea Legionară, este asasinat de autorități (9 dec.)

NOTĂ: La 23 nov. 1933 fusese împușcat de autorități, pe la spate, stud. Virgil Teodorescu din Constanța, doar pt. că lăsa afișe pentru Mișcare, iar la 28 nov. 1933 fusese asasinat, tot de autorități, legionarul Niță Constantin.

NOTA BENE: Legiunea se afla oficial în campanie electorală, ca și celelalte partide.

- primul ministru, I. G. Duca, care, pentru a ajunge la putere, își luase oficial angajamentul de a-i extermina pe legionari, dizolvă brusc și abuziv Garda de Fier, printr-un simplu Jurnal al Consiliului de Miniștri (9 dec.)

- numeroși fruntași legionari (în număr de câteva mii) sunt închiși ilegal, fără mandat (9 dec.)

- este asasinat de autorități Sterie Ciometti, după ce, chiar în aceeași zi, fusese eliberat din închisoare (29 dec.)

- Nicadorii îl împușcă pe I. G. Duca, predându-se apoi imediat, de bunăvoie, autorităților (29 dec.)

1935 - Căpitanul înființează cel mai mare grad legionar: comandant al Bunei Vestiri; cei care primesc acest grad în prima serie sunt: fondatorii Legiunii (Ion Moța, Ilie Gârneață, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu) și comandanții legionari: Gh. Clime, Mile Lefter, I. Blănaru, I. Dumitrescu-Borșa (2 dec.)

1936 - echipa legionară plecată în Spania intră în foc pe frontul de luptă împotriva comunismului (18 dec.)

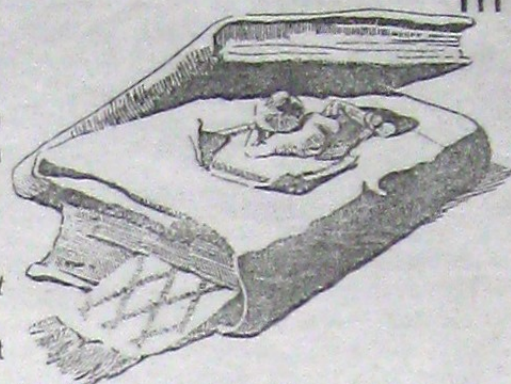
1937 - deschiderea primei cooperative legionare din Moldova, la Bacău, în cadrul comerțului legionar (3 dec.)

- este asasinat de autorități, în timpul propagandei electorale, legionarii Ion Târcolea și Mihai Turcanu (14 dec.)

- Partidul "Totul Pentru Țară" (expresia politică a Mișcării) obține locul III pe țară și locul II pe București la alegerile parlamentare (20 dec.)

"ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI" - premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de 10 a lunii următoare apariției ziarului.
Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII NOIEMBRIE: "De ce nu a fost condamnată Mișcarea Legionară de Tribunalul Internațional de la Nürnberg?"
a fost dat de Anuța Oghină din Huși, 30 de ani, studentă la Istorie, care a câștigat cartea "Corneliu Z. Codreanu altceva decât H. Sima" - Șerban Milcoveanu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

La Nürnberg au fost condamnate două categorii de delict:

- crime împotriva păcii
- crime de război și crime împotriva umanității

Ori este evident că Mișcarea Legionară nu avea cum să comită nici unul dintre aceste delict: nu legionarii au declanșat războiul; în plus, nu aveau cum să participe nici la crime de război, și nici la crime împotriva umanității, din moment ce la intrarea României în război legionarii nu numai că nu se aflau la conducerea țării, dar sufereau o nouă și crâncenă prigoană din partea autorităților.

Mii de legionari și frați de Cruce se găseau deja în închisorile antonesciene și alte mii erau în linia întâi a frontului, în batalioane de "reabilitare", iar legionarii refugiați în Germania (în număr de

câteva sute) au fost chiar prizonieri ai Reichului, internați în lagăre, fiind eliberați abia după 23 aug. 1944.

Simulacrul de "Guvern român de la Viena" înființat de H. Sima la 10 dec. 1944 nu a avut practic nici o contribuție la desfășurarea războiului, de aceea Mișcarea nu a putut fi acuzată nici măcar de "colaboraționism", așa cum s-a întâmplat cu celelalte mișcări din Europa (mișcarea maghiară, croată, cehă etc.).

Ancheta preliminară a Tribunalului, în urma memoriilor întocmite de Mihai Enescu și Vasile Iasinschi, a scos de sub orice acuzație Mișcarea Legionară. Este important de menționat că șeful de atunci al Mișcării, H. Sima, se ascunsese, preocupat exclusiv de propria piele, ca, de altfel, în toate celelalte momente cruciale pentru Legiune (3 sept. 1940, ian. 1941)

ÎNTREBAREA LUNII DECEMBRIE: Având în vedere că membrii unui cuib trebuie să se supună șefului, se poate trage concluzia că șeful cuibului este un dictator? Argumentați.

PREMIU: "Pentru sfânta Cruce, pentru Țară" - Mardarie Popinciuc.

FĂRÂME DE CER

Din anii de cenușă și de fum
Răzbată o lumină și acum;
Purtăm în noi fărâmele de cer:
Atâta cât respir, eu încă sper.

Cu fiecă cuvânt ce-a fost rostit,
Verigă din șiragul infinit,
Recuperând trecutul pas cu pas,
Să facem la răspântii un popas.

Cum visele de aur nu apun,
Deviză neclintită: gândul bun,
Lumină peste timpul drămuț,
Reverberând puternic, insolit.

Adrian Simionescu

DRUM DESCHIS

Noului an 2005

Mă-nveșmântez de ziua ta cu soare
Și-ți pun ghirlande-albastre la ferești,
Invoc apoi înmiresmată boare
Pe orizonturi vaste, tinerești.

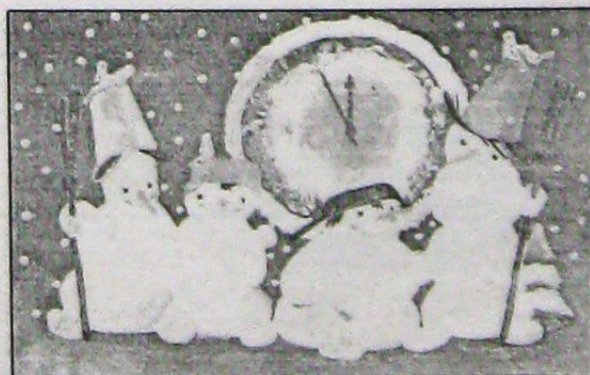

Cu orice dimineată e o treaptă,
Cu fiecare zori se nălță-un vis,
La scară o calească te așteaptă
Să se aștearnă drumului deschis.

Iar roibii-n diminețile-nsorite
Spre zări cu străluciri de alabastru
În sonuri din țările vrăjite
De raza săgetării unui astru.

Mă-nveșmântez cu cerul plin de stele,
Mă-nvăluie etericul ecou,
Vibrez în ritm și unison cu ele;
Sub soare astăzi totul este nou.

Revista se difuzează și la chioșcurile RODIPET din BUCUREȘTI și din alte zece mari orașe ale țării: Arad, Bala Mare, Brașov, Cluj, Iași, Predeal, Râmnicu Vâlcea, Suceava, Târgu Mureș, Timișoara, precum și în alte localități pe care nu le mai enumerăm. Vă rugăm cereți revista întrucât distribuitorii n-o afișează!

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA
STR: VLAICU VODĂ 23,
Bl. V39, ap. 37
SECT. 3, BUCUREȘTI, cod 031245
Tel.: (021) 322 3832

Petru Vasilescu – București: Despre nașul dvs., PETRU TOCU, deținem destul de puține informații (din păcate). Iată-le:

PETRU TOCU s-a remarcat de timpuriu în lupta naționalistă. Licean fiind, a înființat *Frăția de Cruce "Dunărea"* din Galați (1924), a participat la tabăra de muncă de la Căminul cultural creștin din Iași. Ca student a fost unul dintre componenții "*echipei morții*" (1933). Atenție: "*echipa morții*" era o echipă de sacrificiu, dispusă a primi moartea pentru manifestarea credinței naționaliste românești, care străbătea țara în marșuri și cântece, făcând propagandă Mișcării Legionare (1933), deci o echipă care era dispusă să primească moartea pentru credința legionară, iar nu să omoare, cum mint dușmanii Mișcării Petru Tocu a fost economist, comandant legionar și șeful Comerțului Legionar. A fost prefect de Putna în perioada sept. 1940 – ian. 1941 și a executat 16 ani de detenție în timpul regimului comunist (1948 – 1964).

Despre tatăl dvs., Alexandru Vasilescu, nu vă putem oferi nici o informație. Gândiți-vă că în vremea Căpitanului o jumătate de milion de oameni au fost membri ai Mișcării Legionare! Vă dați seama că nu avem date despre atâția! În plus, arhivele legionare au fost mereu confiscate. Și chiar multe grade ale Căpitanului (inclusiv comandanți legionari) ar fi rămas poate necunoscute posterității dacă nu s-ar fi manifestat public sau dacă n-ar fi scris.

Eugen Zorean – Slatina: Și noi am fi fost curioși să cunoaștem primarii legionari din perioada statului național-legionar, dar, din păcate, nu avem lista cu aceștia. S-a publicat lista prefectilor, dar nu și cea a primarilor. Întâmplător însă, vă putem răspunde la cea de-a doua întrebare: primul Slatinei a fost prof. de Științe Naturale, Traian Biju, directorul Liceului "*Radu Greceanu*", combatant pe front în primul război mondial, unul dintre fondatorii "*Ligii Apărării Naționale Creștine*" din jud. Olt, mare personalitate locală, de origine aromână, renumit gospodar, fondator al Societății culturale "*Titu Maiorescu*", al revistei "*Luminița*" și al corului liturgic "*Ciprian Porumbescu*", autor de manuale de liceu și de studii geografice ("*Transilvania*", "*Prin Banat*", "*Bucovina, țara fagilor*", "*Prin Munții Apusenii*"). Prof. Biju (născut în 1883) nu a fost legionar, ci simpatizant.

Anuța Oghină – Huși: Primul semnal de alarmă tras public, în țară, după 1990, asupra abaterilor lui Sima de la linia legionară, este meritul dr. Șerban Milcoveanu. Când renumitul martor al epocii a deschis, singur, cu mult curaj, bătălia împotriva impostorului, în

țară nu se știa încă nimic nici despre eliminarea lui Sima din Mișcare, nici despre alte mărturii ale puținelor grade legionare supraviețuitoare din vremea Căpitanului. De aceea dr. Milcoveanu este urmărit de ura neîmpăcată a simiștilor.

Floră Crăcea – București: Nu cred că are sens să vă explic, din nou, aceleași lucruri în legătură cu subiectul "simiști": ne-am expus deja foarte clar convingerea, în nenumărate rânduri, apoi am discutat personal cu dvs. multe ore. Dacă aveți într-adevăr dorința de a colabora în paginile noastre, vă așteptăm cu inima deschisă.

Dragoș Olaru – Tulcea: "*Gărzile Încăzarmate*" au fost create de Sima în oct. 1490, sub conducerea lui Ovidiu Găină, în locul vestitului Corp de Elită "*Moșă-Marin*" din timpul Căpitanului. "*Gărzile Încăzarmate*" aveau un efectiv de 100 de oameni care defilau înarmați, ocupându-se cu paza sediului legionar și cu paza personală a lui Sima. Ov. Găină s-a dezis de Sima abia după moartea acestuia.

Bogdan Ailincăi – Suceava: Nu am reușit nici noi să descifrăm manuscrisul bunicului dvs. decât parțial, astfel încât nu-l putem publica, deși fragmentele descifrate sunt promițătoare.

Ninel Torcea – Arad: Într-adevăr, în noaptea următoare asasinării deținuților politici de la Jilava, un grup de legionari înarmați din cadrul Ministerului de Interne, condus de Ovidiu Găină și Eremia Șocariciu, a încercat să asasineze cei cinci oameni politici adăpostiți la Ministerul de Interne (Argetoianu, Ghelmegeanu, Tătărescu, Ilasievici, Marinescu), care erau păziți de o gardă militară. Asasinatul n-a reușit datorită intervenției prompte a militarilor, iar Ovidiu Găină, Eremia Șocariciu și Gh. Stoia, fugiți din țară, au fost condamnați în contumacie la muncă silnică pe viață, în iulie 1941, de Curtea Marțială, în cadrul procesului asasinatelor politice din nov. 1940. La cea de-a doua întrebare nu vă pot răspunde, întrucât nu s-a stabilit niciodată, oficial, cine l-a asasinat pe părintele Palaghiță. În "*Garda de Fier spre reînvierea României*" este publicată amenințarea cu moartea trimisă lui de Ov. Găină și, într-adevăr, Palaghiță a fost împușcat în propria tipografie, dar, repet, asasinul a rămas nedovedit până azi.

Irina Brezoi – Timișoara, Adrian Lungeanu – Predeal, Valentin Tinescu – Râmnicu Vâlcea: Scrisorile dvs. au ajuns la redacție pe 12 dec. 2004, după închiderea revistei. De aceea vă vom răspunde în numărul viitor.

Nicoleta Codrin

Redacția urează tuturor cititorilor
"La mulți ani!"
cu bucurii și împliniri,
sub scutul lui Dumnezeu
și al tradițiilor românești!

NOTĂ REDACȚIONALĂ: ACEST NUMĂR ESTE MAI AMPLU DECÂT CELELALTE DATORITĂ SĂRBĂTORII CRĂCIUNULUI.

Redactor șef:	Periodic editat de "ACȚIUNEA ROMÂNĂ"	ISSN 1583-9311
Colegiul de redacție:	Nicoleta Codrin	
Secretar de redacție:	Radu Constantin, Emilian Ghika, Corneliu Mihai	
	Nicolae Badea	
Relații cu publicul	Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București (zona Circului – intersecție cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V. Lascăr) Vineri, între orele 15 ⁰⁰ – 19 ⁰⁰ tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493 e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com	